Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında

öncü

15 MART 1976 yıl 1 sayı 3 fiatı 200 kuruş

FAŞİST TIRMANIŞA KARŞI ETKİN MÜCADELE YÖNTEMİ:

KİTLE HAREKETLERİ

Ülkemizde,1973 Ekim seçimleri sonrası dönemde,emekçi yığınlar her zamankinden daha fazla bir şekilde bugün faşizm tehlikesiyle karşı karşıya gelmişlerdir.Sermayenin saldırısı daha ciddi ve geniş boyutlara ulaşmıştır.Sermaye,ekonomik sömürüsünü,hayasızca bir soyguna ve yağmaya çevirebilmek için,artan bir şekilde,baskı ve terör uygulamalarına girmekte,açlık,yokluk,işsizlik ve zulüm demek olan faşizmi tezgahlamaya çalışmaktadır.

MC hükümetinin,ekonomik ve siyasi alanda uğradığı başarısızlığın bir sonucu olarak hızla kitlelerden tecrit olması onu daha da etkin olarak yukarıdan aşağıya faşizmi tezgahlamaya götürmektedir.Ve yine elinde tuttuğu devlet mekanizmasını da kulla - narak kendisine kitle tabanı kazanmaya çalışmaktadır.Fabrikalarda,üniversitelerde , devlet dairelerinde...v.s. faşist baskılar ve saldırılar alabildiğine yoğunlaşmakta , kilit noktalara faşist kadrolar getirilmek tedir.Tutuklamalar hızla devam etmekte,siyasi polis,(MİT'le işbirliği yaparak) 12 Mart faşizmi sırasında olduğu gibi yine işkence ve her türlü insanlık dışı baskıları yoğunlaştırmaktadır.Sokakta insanlar kurşunlanmakta ve artık bunlar,olağan sokak olayları haline dönüşmektedir.Kısacası,bugün emekçi yığınlarınıçine düştüğü yoksulluk artarken,işsizlik ve hayat pahalılığı onu bir silindir gibi ezerken,sermaye azgın saldırısını daha da yoğunlaştırıyor.Sömürüsünü,baskı ve terörle hayasızca yapılan bir yağma ile soyguna çevirmeye çalışıyor.Yani bugün ülkemizde,tüm çalışan insanların hiç bir şekilde kabul edemeyeceği ve mutlak surette mücadele etmesi gereken FAŞİST TIR - MANIŞ SÜRMEKTEDİR.

FAŞİZM VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

Sermayenin artan bu azgın saldırısına, ülkemizi karanlık bir geleceğe sürükleyen bu faşist tırmanışa NASIL DUR DİYECEĞİZ ? Bu nokta oldukça önemlidir.Daha önce de defalarca belirttiğimiz gibi faşizme karşı mücadelede marksist-leninist olmayan bir yaklaşım kaçınılmaz olarak bizi yenilgiye, emekçi yığınları da faşizmin karanlığına sürükleyecektir.Bu yüzden her şeyden önce her konuda olması gerektiği gibi,faşizme karşı mücadele konusunda marksist-leninist bakış açısını kazanmamız ve faşizme karşı mücadelede dünya devrimci pratiğini (Bulgaristan Devrimci Mücadelesinin özellikle incelenmesi gerekir)incelememiz gerekir .

Faşizm,niteliği ve amacı bakımından her ülkede aynı özellikleri taşısa da,değişik ülkelerde değişik biçimler,görünümler altın dagelir.Bu yüzden,faşizm ve faşizme karşı mücadele konusunda bilinen gerçekleri boş kalıplar tekrarlamak,bu deneylerden ders çıkarıp,ülkemizin özgül durumuna uygulamaya kalkışmamızda boş bir gevezelik olacaktır. En azından,ülkemizde verilen mücadelede,eğer biz,ülkemiz şartlarında faşizmin nasıl geliştiğini,ulusal özelliklerini v.s. dikkate almaz,onun ,hangi demagojik sloganlar-

devamı 7.sayfada

caniler yeniden işbaşında!..

GSB GENEL BAŞKANI YASİN ÇAĞIRANKAYA TUTUKLANDI

MC hükümetinin iş başına gelmesiyle beraber tekrar yükselen faşist tırmanış i- lerici,demokrat,sosyalist örgütler üzerindeki baskısını yoğunlaştırarak yükselmek - tedir.

Amacı,sosyalizmi gençlik kesimi içine yaymak,emekçi ve öğrenci gençliğin sosyalist kesimlerini bağrında toplayıp örgütlemek olan GSB (Genç Sosyal Devrimciler Birliği) üzerindeki baskılar da,faşist tırmanışla paralel olarak artmaktadır.

Şimdiye kadar 10'a yakın şubesi kapatılan GSB'nin ayrıca eski genel sekreteri M.Satış ta içlerinde olmak üzere beş üyesi de Devlet Güvenlik Mahkemelerince tutuklanıp hapsedilmişti.Bu arada eski Merkez Yürütme Kurulu üyeleri hakkında çeşitli davalar açılmıştı.

GSB'nin birinci olağan kongresi ta - rafından,örgütün genel başkanlığına geti - rilen Y.Çağırankaya geçtiğimiz günlerde göz altına alınarak tutuklanmıştır.Aynı zamanda örgütün yeni genel sekreteri İbrahim Nizam'ın eski bir davası sonuçlanarak üç yıllık hapis cezasına çarptırılmıştır.

Faşist örgütlerin alabildiğine şı - lahlanıp ilerici,demokrat,sosyalistler üzerindeki cinayetlerini arttırdıkları günlerde sosyalist örgütlere yapılan bu baskıların tek bir amacı vardır.Örgütlü sosyalistlerin kitlelerle daha sıcak kaynaşmasını engellemek,onları faşist baskılar karşısında güçsüz bırakıp faşist örgütlere meydanı tamamen boş bırakmak.Faşist tırmanışın bir parçası olan bu faşist baskıla - rın kırılabilmesinin tek yolu,sosyalist örgütlerin kitlelerle daha sıcak bağ kurabilecekleri yöntemlerle iş görmeleri,kitleleri kazanıp,anti-faşist mücadele içine çekmeleridir.Ancak bu yolla faşist baskıların amaçlarına varması engellenebilir.

Bunun için düzene muhalefeti olan toplumun çeşitli sınıf ve kesimlerinin harekete geçip ekonomik,demokratik,siyasi haklarını alabilmeleri yolunda yapılacak ajitasyon çalışmalarını hızlandırmak gerekir.

İZMİR'DE 58 İŞÇİ VE ÖĞRENCİ TUTUKLANDI

İzmir'de işçi Hüseyin Güzel öldürüldü. Devrimci arkadaşları Güzel'in cenazesini morgdan almak istediler.Ama polis,cenaze - nin alınmasına karşı çıktı.Amaçları açıktı. Her biri bir yürüyüş ve miting niteliği taşıyan cenaze törenlerini engellemek.

Faşistler tarafından şehit edilen H.Güzel'in cenazesini ,polis,devrimci arkadaşlarına teslim etmeyince çatışma çıktı.Çatışmanın sonucunda 81 kişi gözaltına alındı.Gözaltına alınan işçi ve öğrencilerden 58'i İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından tutuklandı.

Faşizme karşı devrimci mücadelenin önemli unsurları olan işçiler ve öğrencilerin birlikte hareketi,devrimci mücadele açısından önemli bir olgudur.Toplumun en ileri ve en devrimci sınıfı olan işçi sınıfının,her zaman toplumsal muhalefetin diğer unsurlarıyla birlikte hareketi;onun gücüne güç katar.Şu veya bu sebepten dolayı öğrencilerle işçiler arasına nifak tohumunu sokmak , birbirine düşman etmeye çalışmak devrimci hareket açısından tamamen olumsuzdur.Eğer öğrencilerin mücadelesi içinde devrimci hareket açısından olumsuz,ters gelişmeler oluyorsa,bu ideolojik mücadelenin bir parçası ele alınmalıdır.Bu ters gelişim karşısında devrimci mücadeleyi "bölüyorsaptırıyor" diye öğrenci kitlesine karşı,işçilerin düşmanlığını körüklemek zararlıdır,ucu ihanete kadar uzanır.

İzmir'de verilen mücadelenin işçi öğrenci birliğini sağlaması,mücadelenin aynı kanaldan akmasına yol açması bakımından,devrimci hareket açısından,olumlu ve gereken bir şeydir.

İstanbul'da bir öğrenci daha öldürüldü

Bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm kavgasının yiğit bir savaşçısını daha kaybettik. Egemen sınıflar ve onların siyasi temsilcisi MC,gelişen anti-faşist gençlik hareketini bir müddet bastırabilmek için okulları 9 Ocak'ta kapattı.Bütçeyi rahatlıkla çıkarabilmek için faşist saldırıları bir süre durdurdu.

1 Mart'ta okulların açılmasıyla birlikte faşist baskı ve terör yine başladı.İşçi sınıfı,tüm emekçiler,kürt ulusu ve gençlik üzerine saldırılar alabildiğine yoğunlaştı. 9 Mart'ta Beşiktaş dolmuş durağında bekleyen Kıbrıslı kardeşimiz İTÜ Maçka Mimarlık Mühendislik Fakültesi öğrencisi Mehmet Ömer faili meçhul bir cinayete kurban gitti.

Polis ve egemen sınıflar devrimcilerin cenazelerinden ne kadar korktuklarını bir kere daha gösterdiler.Kıbrıs'tan gelen Mehmet Ömer'in babasını uçaktan iner inmez gözaltına alıp baskı yaptılar ve M.Ömer'in cenazesini yollamak için saat 9^{00}'da sefere başlıyan uçağın biletini zorla aldırt - tılar.Cenaze saat 7^{00}'de morgdan alınırken polis,cenaze törenine gelen devrimcileri teker teker aradı ve altı kişiyi gözaltına aldı.

Polis cenazeyi erken almakla yapılacak olan anti-faşist hareketi önleyebilecekle - rini zannettiler.Durum tam tersine oldu. Aynı gün İ.İ.T.İ.A.,İşletme Fakültesi,Fen Fakültesi M.M.O.Y. ve İktisat Fakültesi öğrencileri iki günlük bir boykot ilân ede - rek İktisat Fakültesinde M.Ömer'in katle - dilmesini ,faşist baskıları ve 12 Mart faşizmini protesto eden bir forum yaptılar .

SBKP 25.KONGRESİ YAPILDI

SBKP 25.kongresi 5 Mart'ta çalışmalarını tamamlıyarak kapandı.

Genel Sekreter Leonid Brejnev yaptığı kapanış konuşmasında kongre çalışmalarını şöyle özetledi.

"25.kongremiz,ülkemizin gücünün sürekli geliştirilmesi,Sovyet halkının yaşama standartlarının yükseltilmesi,kamu yaşamının tüm yönlerinin kusursuzlaştırılması mücadelesinde yeni hedefler saptamıştır. Kongre ayrıca dış politika alanında,barış,uluslararası işbirliği,özgürlük ve halkların bağımsızlığı mücadelesinde yeni ve belirli hedefler ortaya koymuştur."

Kongre çalışmalarına 15.690.000 parti üyesini temsilen 5.000 e yakın delege katılmıştır.

Kongrede çeşitli komünist partisi ve halk kurtuluş hareketlerinin temsilcisi olarak 83 delegasyon hazır bulunmuştur.Kongrede çeşitli ülkelerin temsilcileri yanında Vietnam Emekçiler Partisi temsilcisi olarak Le Duan ve Küba Komünist Partisinin temsilcisi olarak Fidel Castro bir konuşma yapmıştır.

Kongre çalışmaları ilerdeki yeni dönemde çeşitli çalışmaları yürütmek üzere merkezi organların seçilmesiyle son buldu.

AÇIKLAMA

Gazetemizin Anadolu dağı - tımı burjuva şirketlerince yapılmamaktadır. Bu nedenle elimizde bulunan kitapçı adreslerine göndermekteyiz. Düzenli olarak izleyebilmek için arkadaşların abone olmasını talep ediyoruz. Abone olmak için Erden Akbulut-20098310 numaralı posta çekine abone bedelini yatırmanız yeterlidir. Ayrıca mektup yazmaya gerek yoktur. Bir yıllık abone bedeli 50 TL., altı aylık abone bedeli 25 TL.dır.

İşçi sınıfı ve emekçi halkın yükselen mücadelesinin bir parçası olarak bölgenizde gelişen grevleri, direnişleri, devrimci olayları içeren mektup yazınız.

DEVRİMCİ SELÂMLAR

GAZİANTEP DURAN BEĞENDİ
İŞYERİNDE 17 İŞÇİ 78
GÜNDÜR GREVDE

Gaziantep'te Turan Beyen - di'ye ait fabrikada çalışan işçilerin 78 gün önce başlattıkları grev devam etmektedir.

İşverenin lokavt kararı uygulayarak bir çok işçiyi işten çıkardığını belirten grevci işçiler "Sendikalı oldu - ğumuz için işveren bize devamlı baskı yapmaktadır. Kanuni haklarımızı tam olarak alamıyoruz. Bu nedenle greve başladık. İşten çıkarılan arkadaşların tekrar işe alın - masına kadar ve haklarımız ödeninceye kadar grevimizi sürdüreceğiz" demişlerdir.

Turan Beyendi'yeait fabrikada greve giden 17 işçi İplik-İş sendikası üyesidir ve grevi tüm devrimci kuruluşlar desteklemektedir.

ÇIYRIKLI KÖYLÜLERİ

Biz Kars'ın Kağızman ilçe - sinin Yukarı Çıyrıklı köylüleriyiz. Köyümüzün önünden gürül gürül akar Aras ırmağı. Fakat, köyümüzde her aileye bir karış düşen tarlalarımız yarık yarıktır susuzluktan. Tüm köylü birleşip iki adım genişliğinde 5 Km.ark eşeriz. Tarlalarımıza bir dönüm su getirmek için didinir duru - ruz yaz boyunca çoluk çocukla. Serçe parmak kalınlığında su için insanlar birbirini öldürür köyümüzde.

Aras'ın çamurlu suyudur içtiğimiz su. Bebelerimizin yüzü sapsarı karnı davul gibidir. Köyümüzde insanlar 40 yaşına gelmeden ölürler.

Gerici ve tutucu iktidarlar ve onların yardakçıları yıllardan beri "size kanal yaptıracağız" deyip, oylarımızı çaldılar. Bir de gördük ki bize yaptırılması gereken ka - nal sömürücü senatör Ziya Ayrım'ın tarlaları için Tuzluca'ya Gaziler'e aktarıldı.

Çıkarcılar, işbirlikçiler, ekmeğe ve emeğe düşman olanlar şunu iyi bilmelidir ki, artık bu bozuk düzenin sürmesi için onların oy deposu olmayacaktır Çıyrıklı köyü. Artık tek çözümün devrimle olabileceğine inandık. Sömürücülere, halk düşmanlarına kimse inanmıyor köyümüzde. Artık faşizmin, sömürücülerin kanlı diktatörlüğü olduğunu anlamaya başladık.

Bizim emeğimize, ekmeğimize, canımıza, varlığımıza düşman faşizm özlemcilerine bizden oy yok. Bizi kandırmaya, sakın ola gelmeyeler köyümüze. Tükrüğe boğarız onları.

Selâm olsun tüm yurtseverlere, işten emekten yana olan - lara uyanan Çıyrıklı köylü - lerinden.

ÇIYRIKLI KÖYLÜLERİ

Batı Tekstilde DİRENİŞ

İzmir'de Bornova yolu üze - rinde bulunan, "BATI TEKSTİL" fabrikasında kapitalist baskı ve tahakküme karşı ÖRGÜTLÜ mücadele yürütmek gerektiğinin bilincinde olup bu neden den ötürü de ekonomik mücadelelerini devrimci bir sendikada sürdürmek için mücadeleye geçen yiğit Batı Tekstil işçilerinden 40'ını patronun (sendikal çalışma gerekçesi ile) işten atması üzerine, çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu, 170 işçi topluca karalılık içinde DİRENİŞE geçmişlerdir...

Direnişteki işçiler adına gazetemize gelen bir mektupta, yiğit bir kadın işçi şöyle yazıyor: Tüm kapitalist ülke işçileri gibi, biz BATI TEKSTİL işçileri de insanca yaşama şartlarından uzak baskı ve zulüm altında, 8 saat ÜC - RETLİ KÖLELER olarak fabrikada çalışmaktaydık. Sömürüldüğünün bilincinde, baskı ve sömürüye karşı tüm işçiler gibi, haklarımızın ancak ÖRGÜTLÜ olarak söke söke alınacağı inancındaydık...

--Ücretlerimizin hayat şartlarına göre yükseltilmesi,
--İnsanca yaşamak için gerekli koşulların sağlanması,
--İş güvenliğinin sağlanması
--İşçilerin yoğun olarak oturduğu semtlere servis arabası çalıştırılması,
--İnsan sağlığına aykırı yemeklerin kaldırılıp iyi yemek verilmesi,
--İşçi disiplini kurulların kurulması,
--Çeşitli sosyal hakların sağlanması...gibi en doğal demokratik taleplerimiz vardı.

Bizler, bu haklarımızın, pat - ron tarafından güle oynaya, bize lutûf olarak verilmeyeceğini çok iyi biliyorduk... Devrimci bir sendikada örgütleniyor, bu arada, bu durumu elimizden geldiğince patron - dan ve uşaklarından gizli tutuyorduk. İşçi sınıfının düşmanı, patron uşağı SARI TEKSİF sendikasının fabrikamızda yetki alacağı dedikodusunun yayılması, bu çalışmala - rımızın zamanından önce açığa çıkmasına neden oldu. Ve sonuç, patron 40 yiğit arka - daşımızı, işten attı!..

Bizler de bunun üzerine,
--İşten atılan arkadaşları - mızın tekrar işe alınması,
--Sendika seçme özgürlüğü (REFERANDUM) nün kabul edilmesi
--Sari TEKSİF'in işyerinde uyguladığı baskıların son bulması...haklı taleplerimizle DİRENİŞE geçtik. Bu arada, direnişimiz, bir takım sözde keskin, gerçekte pasif ve kuyrukçu devrimci (!) geçinenlerin de tutumlarını bizlerin gözleri önüne serdi...

Bizler, bu somut taleplerimiz doğrultusunda direnişimizi sürdürürken, tek kurtuluşumuzun, siyasi İKTİDARIMIZda SOSYALİZMde olacağı gerçeğini hiç bir zaman göz ardı etmemekteyiz. İşçi sınıfının ekonomik-ideolojik-siyasi mücadele bütünlüğü vardır. Kısmi haklarımızı alsak bile kapitalist boyunduruktan kurtulamıyacağımızı biliyoruz, öğreniyoruz!.. Kapitalistlerin parababalarının dilediği şekilde değil, kendi istediği - miz şekilde çalışmak, özgür yaşamak istiyoruz. Bu direniş aslında her direniş ve grev gibi, birlik ve beraberlik ha - linde ne derece güçlü ve patronların korkusu rüyası ha - line geldiğimizi bizlere gösterdi, gösteriyor... Bizler baskı, tehdit ve her türlü oyunlara rağmen direnişimizi kararlılıkla sürdüreceğiz!.. Bu mücadelede kazanmak ta vardır, kaybetmek te. Ama şuna inanıyoruz ki, nihai zafer ve başarı, biz işçilerin, işçi sınıfının olacaktır!..

--Yaşasın, işçi sınıfının şanlı mücadelesi!..
--Kahrolsun patronlar!..

(BATI TEKSTİL'den bir işçi)

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında **öncü**

15 GÜNDE BİR ÇIKAR
Sahibi: Mehmet Kırlı;
Sorumlu Yazı İşleri Md: Ali İhsan Özgür;
Yönetim yeri: Selimpaşa sokak 5/5 Aksaray İst.

200 kuruş
Abone:
6 aylık 25;
1 yıllık 50 lira

SAYI: 3

Dizildiği yer: elektronik dizgi **Basıldığı yer: Özkan mat.** **Son baskı tarihi: 15.3.1976**

SENDİKALAR ÜZERİNE 2

Geçen sayıdaki yazımızda devrimci sendikacılığın üstlenmesi gereken görevlerin ana başlıklarını vererek,sınıf sendikacılığının üç temel görevini şöyle sıralamıştık : 1) İşçi sınıfının ekonomik mücadelesini militanca yürütmek;2) Kendisini işçi sınıfının siyasi mücadelesi dışında bırakmamak 3) Böyle bir sendika üyeleri için "sosyalizmin okulu" olma görevini yerine getirmek.

Sendikalar üzerindeki seri yazımızda bu sayı işleyeceğimiz konu,devrimci sendikacılığın yapısal ilkelerini belirtmektir. Marksizmin sendikaların yapısına ilişkin söylediklerini anlayabilmek,işçi sınıfının örgütlenmesi konusunda marksist-leninist anlayışı kavramakla mümkündür.İşçi sınıfı örgütlerinin yapısal özelliklerini belirleyen ana etken;bu örgütlerin önünde duran hedefler ve bu hedeflere varmak için yürütülmesi gereken eylem programı ile belirlenir.Bu konuda biçim ve öz arasındaki ilişki için marksizmin söyledikleri unutulmamalıdır.

Marx ve Lenin'in "sendikaların işçi sınıfının yığın örgütü"olduğu konusundaki görüşleri hemen hemen her kes tarafından bilinir ve hemen hemen her sosyalist de sendikaların bölünmesinden yana olmadığını söyler.Ama pratikte olan bunu aksidir.Böylesine ters girişimlerin işçi sınıfı hareketine vereceği zararların daha da fazla açığa çıkarılabilmesi için,devrimci sendikacılığın yüklenmesi gereken üçlü görevi, bu görevlerin her birinin diğerleri ile olan kopmaz bağını,her üç görevin de gerektiği şekilde yerine getirilebilmesi için sendikaların alması gereken yapısal nitelikleri açığa çıkarıp göstermemiz gerekir.

YALNIZ EKONOMİK MÜCADELE MI?

Çokları Lenin'in sendikaları ekonomik mücadele örgütleri olarak nitelendirmesinden kalkarak,sendikaların sınıfsal mücadele alanını ekonomik mücadele ile sınırlandırmaya kalkarlar.Bu anlayış kesinlikle yanlıştır.Kapitalizm;ve onun bağrında gittikçe daha fazla açığa çıkan sınıflar ve onların niteliklerinin açığa çıkartılması bu anlayışı tamamen çürütür.

Kapitalizm sermayenin işçi sınıfını sömürmesi üzerine kurulmuştur.Üretim araçlarının özel mülkiyetini elinde tutan burjuvazi,bu araçlardan mahrum bulunan proletaryayı kendisi ve ailesinin ölmeyeceği kadar düşük bir ücret karşılığında yanında çalıştırır.Yaşıyabilmesi için işgücünü ücret karşılığında burjuvaziye satıp,sermayeye kulluk yapmakla zorunlu kılınan proletarya kendi emeği ile ürettiği şeyler üzerinde hiç bir hak iddia edemez.İşçiler tarafından emek sarfedilerek üretilen ürünler tamamen patronlar sınıfına aittir.Yenileme masrafları ve işçiye verilen ücret çıkarıldıktan sonra,işçilerin ürettikleri ürünlerin satılmasıyla elde edilen gelirin önemli bir bölümü artı-değer olarak patronun kâr hanesine yazılır.

Burjuvazi için tek ve kutsal bir amaç vardır;kâr daha da çok kâr.Kâr,üretilen ürünlerin satılmasıyla elde edilen gelirden işçilere ödenen ücret ve kullanılan hammadde ve makinelerin aşınma payı arasındaki farkı ifade etmesinden dolayı patronun kârını arttırabilmesinin başlıca iki yolu vardır.Birincisi ücretleri kısmak,ikincisi çalışma gününü uzatmaktır.

Sendikalar her şeyden önce,daha yüksek kâr için hareket eden burjuvazinin,işçi sınıfının ücretlerini düşürmeye,çalışma şartlarını güçleştirmeye yönelik eğilimlerine karşı koymakla yükümlüdür.Eğer böyle bir karşı koyma olmazsa,eskiden olduğu gibi burjuvazi,proleterleri her zaman çok genç yaşlarında ölüme gönderebilir.

"Bu nedenle sendikaların önlerindeki hedef,sermayeye karşı onun suiistimallerine karşı yani,ücret ve çalışma saatlerine ilişkin meselelere karşı bir savunma aracı olarak gündelik mücadele yapmak...Sendikaların bu faaliyeti haklı olmakla kalmaz gereklidir de" (K.Marx)

Kapitalist toplumda sendikaların daha iyi ücret,daha iyi yaşama ve çalışma koşulları için burjuvaziye karşı verdiği mücadele sonucu elde ettiği gündelik haklar,işçi sınıfının sömürüden kurtulması anlamına gelmediği gibi aynı zamanda yeterince savunulmadığı takdirde gelip geçicidirler de.Sendikalarca elde edilen her yeni ücret artışından sonra,kapitalist toplumda siyasi iktidar şeklinde örgütlenip devleti proletaryanın her türlü mücadelesini ezmek için araç olarak kullanan burjuvazi,hükümete uygulattırdığı ekonomik-politika ve diğer başka yollarla- malların fiyatını yükseltmek -alınan bu ekonomik hakları kısa zamanda geçersiz kılar.Bir sınıf olarak,iktidar şeklinde örgütlenen burjuvazinin,hükümetin ekonomik-politikası yoluyla,işçilerin sendikalar yoluyla aldıkları ekonomik hakları geçersiz kılamaması,işçilerin bir sınıf olarak hareket edip bu tip ters girişimlerin karşısında durmalarını gerektirir.O halde işçi sınıfının gündelik ekonomik mücadelesinin bile doğru dürüst yürütülebilmesi,onu,kaçınılmaz olarak hükümetle çatışma içine sokar.Bu yüzden de işçi sınıfının gündelik ekonomik mücadelesi siyasi mücadelenin dışında yalnız başına ele alınıp tecrit edilmiş bir şey gibi düşünülemez.Böyle bir düşünce kesinlikle yanlıştır.

"İşçi sınıfının militan durumu,ekonomik hareketinin politik eylemle çözülmez şekilde birleşik olduğunu hatırlatır" (K.Marx)

Sendikaların ekonomik ve siyasi mücadeleyi aralarındaki sıkı bağdan ötürü birlikte düşünüp kendilerini dar ekonomik mücadele ile sınırlamamaları gerekir.Sendikaların siyaset dışında kalamayacakları sadece işçilerin günlük ekonomik çıkarlarının savunulması üzerinden kalkarak açıklanamaz.Ayrıca ve önemli olarak,işçi sınıfının örgütleri olarak sendikalar,işçi sınıfının,tam bir ücretli köle haline getiren kapitalist sisteme kesin bir son verilebilmesi,doğrultusunda yürütülmekte olan siyasi mücadeleye karşı tarafsız olamayacaklarından dolayı siyasi mücadelenin içine girmeleri gerekmektedir.İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu,üretim araçları(hammaddeler,fabrikalar,makine,toprak) üzerinde burjuvazinin özel mülkiyetini kaldırıp,yerine çalışan halkın ortak mülkiyetinin geçirilmesiyle mümkündür.Bu iş için de en dolaysız yakın hedef,atılması gereken ilk adım,burjuvazinin elindeki siyasi iktidarın aşağıdan yukarıya kırılıp,yerine yukarıdan aşağıya işçi sınıfının öncülüğünde emekçi halkın kendi iktidarını kurulmasıdır.Böylesine önemli bir adım atılmadıktan sonra,üretim araçlarını toplumsal mülkiyete geçirip,merkezi plânlama yoluyla üretimin arttırılması,refahın yaygınlaştırılması,her türlü köleliğe son verilebilmesi imkânsızdır.

Görülüyor ki sendikalar,gerek,ücret konusunda burjuvaziye karşı verdikleri günlük ekonomik mücadele için,gerekse de,işçi sınıfının nihai amacı olan ücretli köleliğin kaldırılması mücadelesinde gerekli olan doğru tavır alabilmeleri için kendilerini siyasi mücadeleden soyutlamamaları gerekmektedir."Biz sendikayız siyasi mücadeleye katılmak,onun içinde yer almak bizim neyimize" diyen anlayış,işçileri burjuvaziye her bakımdan tamamen satmak isteyen sarı sendikacı saçmalarıdır.

"Sendikaların yalnızca ücret artışını ve iş saatlerinin azaltılmasını hedef alan hareketleri işçi sınıfını içinden çıkışı olmayan bir kısır döngüye hapsetmektedir. Asıl kötülüğün temelinde ücretlerin düşüklüğü değil,ücret sisteminin kendisi yatmaktadır." (F.Engels)

Ekonomik ve politik mücadele arasındaki ilişkiye verilen önem marksizm-leninizm öğretisinin merkezini teşkil eden husustur.

Siyasi mücadele içinde sendikaların yeri ve oynayacakları rol nedir? Şimdi bu soruyu cevaplamaya çalışalım.

Bu soruya doğru bir cevap verebilmek için şu önemli ilkeyi unutmamamız gerekir.İşçi sınıfının siyasi mücadelesi ekonomik mücadeleye nazaran öncelik taşımaktadır,dolayısıyla;ekonomik mücadele,işçi sınıfının siyasi mücadelesine tâbi olmalıdır. Teoride ve pratikte işçi sınıfının siyasi, ideolojik ve ekonomik her türlü mücadelesinin yönlendiricisi,işçi sınıfının öncü partisidir.Sendikaların siyasi mücadeledeki yeri Marx tarafından şöyle belirtilmektedir.*"Proletaryanın her sosyal-politik hareketini desteklemek"* başka bir yerde de *"Bu amaca yönelik her toplumsal ve politik harekete yardımcı olmak"* şeklinde belirtilmektedir.

Sınıf sendikacılığının diğer önemli bir görevi de sosyalizmin okulu olmalarıdır. Sendikaların sosyalizmin okulu olmaları, bu görevi yerine getirebilmeleri önemli olmasına rağmen sadece seminer ve yayın faaliyeti içinde düşünülmemeli.İşçi sınıfının ekonomik ve siyasi mücadelesini belli şartlar içine hapsedip sınırlamayan, ekonomik ve siyasi mücadelenin içine üyelerini kitlesel örgütlü bir şekilde sokabilen sendikalar,işçilerin sosyalizmi kavramasında da önemli bir öğe olarak sınıf bilincinin oluşması için maddi zemini hazırlarlar.

SENDİKALARIN YAPISI

Sendikaların işçi sınıfının ekonomik mücadelesini tutarlı bir şekilde yürütebilmeleri,siyasi mücadelede önemli yardımcı bir güç olarak hareket edebilmeleri, sosyalizmin okulu olma gibi birbirleriyle iç içe olan bütün bu görevleri yerine getirebilmeleri için,her şeyden evvel işçilerin yığınsal örgütü olmaları gerekir.

Sendikaların,siyasi düşüncesine bakılmaksızın bütün işçilere açık alabildiğine geniş yığın örgütü olmaları,temel görevlerini yerine getirebilmesi açısından kesin gereklidir.Şöyle ki;

Birincisi;eğer sendikalar,işçilerin en geniş kesimini bünyesinde toplayamayıp işçilerin burjuvaziye karış en önemli gücü demek olan sayısal birliklerini gerçekleştiremiyorsa,ekonomik mücadele için böylesine önemli bir güç kaynağını bağrında toplayıp merkezileytiremediği için değerdiremez.Bu şekilde işçi sınıfının birliğinin sağlanamaması halinde,sendikalar burjuvazinin karşısında daha güçsüz düşeceklerinden,günlük ekonomik mücadelesini yeterli ölçüde başarılı bir şekilde yürütemezler.

İkincisi;siyasal mücadele açısından:İşçi sınıfının partisinin toplumda önemli politik bir güç olarak kendisini kabul ettirebilmesi,iktidar mücadelesinde başarılı olması geniş kitleleri kendi yanına çekip,desteklerini kazanabilmesiyle mümkündür.Bunun için de sendikalara önemli görevler düşmektedir.

Üçüncüsü;sosyalizmin okulu olmaları açısından: Sendikaların işçilerin yığın örgütü olmaları işçilerin sınıfsal bilinç kazanmalarını da kolaylaştırır.Bilindiği gibi,Lenin,işçilerin sınıf bilincinden söz ederken,bu bilincin önemli bir öğesi olarak da *"bir ülke işçilerinin,çıkarlarının birbirinin aynı olduğu,hepsinin, toplumun diğer sınıflarından ayrı,tek bir sınıfı oluşturduklarını da anlamalarını da"* gerekli görür. İşçilerin kitlesel sendikal birliği,işçilerin sosyalizmi öğrenmeleri için önemli bir etken olan sınıf bilincini alabilmelerine de maddi zemini oluşturabilmeleri açısından önemlidir.

Bunların yanında asıl önemli olarak,sendikaların burjuvazinin her türlü baskısına dayanabilmeleri için de sınıfsal yığın örgütü olmaları zorunludur.

İŞÇİLERİN SENDİKAL BİRLİĞİ BÖLÜNMEMELİ

Görüldüğü gibi sınıf sendikacılığının en önemli görevlerinin,işçi sınıfının ekonomik mücadelesini militanca yürütmek,siyasal mücadeleye önemli kitlesel destek sağlamak,sosyalizmin okulu olma gibi görevlerin yerine getirilebilmesi sendikaların yığın örgütü olmalarını gerekli kılmaktadır.Ancak geniş kitleler kucaklanabildiği ölçüde sınıf sendikacılığının (Marksist sendikacılık) emrettiği bu görevler yerine getirilebilir.Aynı şekilde ancak bu görevleri yerine getirebilen sendikalarda işçi sınıfının ekonomik kitlesel örgütlü birliğini gerçekleştirebilir.

Özle biçim arasındaki diyalektik canlı ilişkidir bu.

İşçilerin sendikal birliğinin sağlanmasına yönelmek,marksist hareketin önemli görevlerinden biridir.Aynı zamanda her marksist çok önemli bir sebebe dayanmıyorsa, ve daha üst düzeyde bir birleşmeye yol açmayacaksa sendikaların bölünmesine şiddetle karşı çıkmalıdır.

Burjuvazinin işçi sınıfının kitlesel birliğini parçalamak için çevirdiği dolapları bir yana bırakırsak,sendikaların bölünmesindeki diğer bir neden de çeşitli "sol" çevrelerin kendi aralarındaki çekişmesidir."Az olsun da benim olsun" gibi esnaf zihniyetiyle hareket edenler tabanda muhalefet ederek uzun,sabırlı ve inatçı bir mücadeleyi göze alamadıklarından,yeni bir dükkan açarak işçilerin sendikal birliğini parçalarlar.

SENDİKALAR ŞEKİLSİZ ÖRGÜTLER DEĞİLDİR!

Sendikaların kitle örgütleri olmaları,onları şekilsiz,herhangi bir merkezi olmıyan,bu merkezi yapının yükseldiği örgütsel işleyiş prensipleri olmıyan rastgele kalabalık yığını gibi görülmesini gerektirmez.Her örgütün kendisine varlık veren ilkeleri,belli bir işleyişi vardır.Bu ilkelerin üzerinde görev yapan,yetki sınırı ilkeler tarafından belirlenen,taban tarafından seçilip,tabana hesap vermekle yükümlü merkezi vardır.Sendikaların merkezi yokmuş gibi davranma,onun aldığı kararları hice sayma fiili olarak sendikaların bölünmesine yol açar.

Sendikaların yapısal işleyişini bozacak, sendikaların bölünmesine neden olacak Marks'ın ve Lenin'in de dikkati çektiği bir tehlike vardır.Bu eğilim sendika yöneticilerinin kendi dar çıkarları uğruna örgütün işleyiş ilkelerini bozarak işi *"bürokratik merkeziyetçiliğe,otorite taslamaya"(Marx)* vardırmalarıdır.Sendikanın merkezine geldiğinde şaşıran ilkesiz oportünist grupların böylesine eğilimleri karşısında Lenin şöyle diyor.Lenin bu sözü marksistlerin sendikal çalışmadaki yönetim veya muhalefetteyken temel anlayışlarını da tamamıyla belirtir.

"Biz tarafsızlığı savunmuyoruz;buna karşıyız.Fakat narodnik ve likidatörlerin,bir sendikada şans eseri olarak çoğunluk elde ettikleri zaman yaptıkları gibi davranmıyoruz.Ancak ilkeleri olmayan zayıf gruplar,ilk zaferlerinde akıllarını yitirir ve zaferlerini yirmi,otuz oy çokluğu ile 'perçinleme' telaşına düşerler.Böyle altın bir fırsatı kaçırmamak için heyecanlı ve acele bir biçimde 'ilkelerini' telaşla gözden geçirip tarafsızlıklarını unutur ve bir etiket yapıştırırlar. Marksistler böyle davranmazlar.Onlar işçi sınıfı hareketi içinde yolunu yitirmiş çocuklar değildirler.Bütün sendikaların er ya da geç, marksizme dayanan kendi görüşlerini benimseyeceklerini bilirler.Geleceğin kendi düşüncelerine ait olduğuna inanırlar ve bu nedenle,olayları zorlamaz,sendikaları dürtüklemez,onları etkilemez,bölmezler." (Lenin-sendika hareketinde narodnikler ve likidatörler adlı yazısından)

DEVAM EDECEK

III. ENTERN

İşçi sınıfının düşüncesi marksizmin ayrılmaz bir parçası olan enternasyonalizm, dünya işçileri arasındaki karşılıklı ortak dayanışma,birlik,güven duygularının eseridir.Ve doğrudan doğruya işçi sınıfının yapısından,onun her türlü ulusal karşıtlıklarının aksine uluslararası bir sınıf olmasından,dünya işçilerinin her türlü ulusal çatışmaların ötesinde varolan ortak sınıf çıkarlarından kaynaklanır.

Ezilen ve ücretli köle olan işçi sınıfı hiçbir üretim aracına sahip değildir. Proletaryanın bütün insanlığın ve sınıfdaşlarının yaptığı dünya çapındaki ilk çağrı - da (K.Manifesto) söylendiği gibi *"zincirlerinden başka kaybedecek birşeyi yoktur".* İşçiler dünyanın her yerinde aynı şartlarda bulunmakta ve yine aynı mücadelenin takipçisi durumunda olmaktadır:Onlar,burjuvazinin esaret boyunduruğunu kırmak ve sınıfsal farklılıkların kalkmasını daha iyi bir deyimle sınıfların ve sınıfların oluşumunun zemini olan üretim araçlarındaki özel mülkiyetin kalkmasını istiyorlar ve bu uğurda mücadele ediyorlar.

İşte bu ortak amaç ve mücadele ve ayrıca işçi sınıfını birbirine yaklaştıran,aralarındaki ulusal çitlerin yıkılmasına sebep olan kapitalizmin dünya ölçüsündeki geliş - mesi işçilerin aynı nihai amaç etrafında dünya çapında birlik,dayanışma ve destek çabalarında yani enternasyonalist tavırda ifadesini bulmaktadır.

İşçi sınıfı "kendi" burjuvazisine karşı yürüttüğü mücadelenin yanında;dünya kapitalizminin gelişmesi ile,ülkeler arasındaki sınırların proleterlerin birbirleriyle temaslarını engelleyemez olması aksine proleterlerin birbirleriyle ilişkilerinin maddi şartlarını geliştirmesi sonucunda yer yer çok az olmakla beraber ortak davranış - lara girmeye başladı.

Özellikle sosyalizmin ütopik biçimleri ile bağlantıyı kesen ve "hayalci" sosyalizmi bilimsel temellerine oturtan bilimsel sosyalizmin (Marksizm) ortaya çıkması bu proleter yakınlaşmaya kan verdi.Proletaryanın dünya çapında deney alış verişini, bilgilenmesini ve ortak ideolojisinin özümsenmesini kolaylaştırdı.

Marksist ideolojinin yaratıcıları olan Marx ve Engels proletaryanın bu uluslararası yakınlaşması ve birlikteliğinin sağlan - masına katkıda bulundular.Bu sınıfsal dav - ranışın bilimsel temellerine işaret etti - ler,dünya işçi sınıfının ilk programı olan K.Manifesto'yu da bu ruhla kaleme aldılar.

Marx ve Engels'ten sonra sosyalizmi geliştiren,sosyalizminilk defa iktidara gelmesinin ve böylece proletaryanın sınıfsız toplum yolundaki ilk adımının politik yolunu hazırlayan Lenin de enternasyonalizm konusunda azami titizlik göstermiştir.

İlk muzaffer proletarya devriminin yürütücüsü olan RSDİP'nin programında en önce o partinin proleter enternasyonalist karakteri belirtiliyor ve şöyle deniyordu: *"..Değişimin gelişmesi uygar dünyanın bütün halkları arasındaki bağları öylesine yoğunlaştırmıştır ki,proletaryanın büyük kurtuluş mücadelesi uluslararası bir nitelik kazanmak zorunda kalmış ve bu niteliği çoktan kazanmıştır da.*

Kendini dünya proleter ordusunun bir parçası sayan Rus Sosyal Demokrasisi diğer bütün ülkelerin sosyal demokratları ile aynı nihai amaca yönelmiştir.Bu nihai amaç günümüz burjuva toplumunun karakteri ve gelişmesinin yönü tarafından belirlenmektedir Bu toplumun başlıca özelliğini kapitalist üretim ilişkilerine dayalı meta üretimi teşkil etmektedir".

Görüldüğü gibi kapitalist üretim ilişkilerinin ve bu üretim ilişkilerinin dünya çapında gelişmesinin yarattığı zemin üze - rinde bir ülkenin işçilerini diğer ülkelerin işçileriyle aynı ortak nihai amaç etrafında birleştiren düşünce oluşmaktadır.İşte bu aynı nihai amaç etrafında birleşmeye mücadelelerinde karşılıklı sonsuz dayanışma ve destek faaliyetinde bulunmaya,bunun politik ilkelerine proleter enternasyonalizmi diyoruz.

Bugün işçi sınıfının bir dizi ülkede iktidara gelmesi ve sosyalizmi gerçekleştirmesi proleter enternasyonalizmini güçlendiren,eskisine nazaran buna sonsuz maddi-manevi imkanları getiren şartları ger -

LENİN, KOMÜNİST ENTERNASYONALİN 3.KONGRESİNDE NOT ALIYOR.

çekleştirmiştir.Ve bu yüzdendir ki kapitalist ülkelerdeki işçiler eskinin işçilerine nazaran çok daha elverişli şartlarda mücadele etmekteler,sosyalizme yönelik çabalarında daha da olumlu sonuçlar alabilmektedirler.

Açıktır ki proleterler arasındaki bu karşılıklı dayanışma ve uluslararası destek,burjuvazinin de uluslararası birliği ve faaliyetine tekabül etmektedir.Aynı proleterlerde olduğu gibi burjuvazinin de bu uluslararası işbirliğinde gelişen kapitalizmin dünya burjuvalarını yaklaştırması -içiçe geçirmesi olduğu kadar onların "kutsal mülkiyeti" koruma içgüdülerine,sınıf çıkarlarına da dayanmaktadır.Fakat proletarya sınıfsal eşitsizliklerin,bu eşitsizliğin getirdiği kölelik ve sömürünün kalkması,bütün bunların sonucu olarak her türlü sosyal aşığılama ve zulmün yok edilme - sini;insanlığın binlerce seneden beri ül - küsü olan "altın çağ"a,bunu gerçekleştirecek olağanüstü maddi zenginliklerin sağlanmasıyla kavuşmasını isteyip ve bunun için mücadele ederken;bu amaçla diğer ülkeler - deki kardeşlerine samimi yardımlarını iletirken,burjuvazi ise bunun tam bir aksi amacı gütmektedir.

Sınıflı toplumun bütün pislik,felaket, eziyetlerinin ve kötü geleneklerinin temsilcisi olan burjuvazi;kendi sınıfdaşlarını desteklerken yalnızca kâra ve zulme dayanan bu rezil düzenin korunması ve devam ettirilmesini amaçlamaktadır.Bütün dünya - daki emekçi sınıfların ezilmesinde onların kutsal kavgalarının önlenmesinde burjuvazi birbirine yardım ederken her ne kadar "adalet,hürriyet,v.s."nin korunması yaftalarını kullansa da bu iğrenç bir yalandan başka bir şey değildir.Bunun geçmişte ve şimdi de bol bol örneklerini görüyoruz:İspanya,Vietnam,v.s.

İŞÇİ SINIFININ İLK ULUSLARARASI ÖRGÜTLENMESİ:BİRİNCİ ENTERNASYONAL

"..Birinci Enternasyonal (1864-1872) işçilerin sermayeye karşı devrimci hücu - munun hazırlığı yolunda uluslararası bir örgütlenmenin temelini atmıştır.."(Lenin)

Enternasyonalizm sadece,işçi sınıfının karşılıklı yardımlaşması,destek faaliyeti değildir.Aynı zamanda işçi sınıfının birliğinin maddi karşılığı olan örgütsel birlik demektir.Bu örgütsel birlik dünya işçilerinin uluslararası burjuvaziye karşı bir - leştiren,onun karşılıklı deney ve bilgi alış verişini sağlayan,mücadelenin dünya çapındaki çıkarları gereği,her ülkenin işçilerinin mücadelelerinin akışını düzenledikleri evrensel bir sınıf partisidir.Lenin'in enternasyonal yerine sıksık dünya işçilerinin partisi deyimini kullanması çok anlamlıdır ve meselenin maddi-örgütsel önemini gösteren bir veridir.

İşçi sınıfının mücadele tarihi her zaman şartlar elverdiği zamansınıf bilinçli işçilerin uluslararası proletarya örgütünün yaratılması konusunda çaba harcadığını göstermektedir.Günümüze kadar enternasyonalizmin örgütsel karşılığı olan prole - taryanın dünya çapındaki siyasi örgütlenmesi olarak 3 Enternasyonal görmekteyiz. Her biri belirli bir dönemin ürünü olan bu enternasyonallerin ilki 28 Eylül 1864-te Londra'da Marx ve Engels'in doğrudan önderliği ile kuruldu.

Bu enternasyonalin varlığı süresince proletaryanın sosyalist mücadelesinin ideolojik,politik temelleri atılmıştır. Marksizm öncesi ütopik sosyalist düşüncelere karşı mücadele edilmiş ve bunların işçi sınıfı içindeki uzantılarına öldürücü darbeler indirilmiş ve proletaryanın en iyi unsurları bilimsel sosyalizme kazanılmıştır.

Bu dönemde ütopik sosyalistlerin yanında Proudhon,Bakunin gibi anarşistlerle,Lasalle gibi "devlet"ten medet uman reformistlere,sosyalizmi sendikal müca - dele içine hapseden ingiliz oportünist - lerine karşı mücadele edilmiştir.

Yine bu dönemde Paris işçilerinin 1871'de giriştikleri Komün ayaklanması ile de geleceğin sosyalist toplumunun genel ilkeleri de aydınlanmış ve berraklık kazanmıştır.

Özellikle 1870'lerden sonra işçi sınıfının mücadelesinin alabildiğine gelişimi ve giderek daha geniş yığınları kapsaması yüzünden artık her ülkede ayrı ayrı marksist partilerin gerektiği ve I.Enternas - yonalin gelişen proletarya mücadelesi karşısında yetersiz kaldığı ortaya çıkmıştı. Bu yüzden Enternasyonal 1876'da New Yorkta yaptığı son kongrede her ülkede ayrı ayrı sosyalist partilerin yaratılması dileğiyle kendi kendini feshetti.

Bundan sonra II.Enternasyonalin kuruluşuna kadar "1889" geçen dönemde her ülkede kurulan sosyalist partiler aracılığı ile sosyalizmin giderek gelişip güçlendiği bir ara dönem görüyoruz.

İKİNCİ ENTERNASYONAL

"..II.Enternasyonal (1889-1914) dev - rimci düzeyde geçici bir düşme ve sonunda bu enternasyonalin rezilce çöküşüne yol açacak oportünizmin geçici bir güç kazanması pahasına genişliğine büyüyen proleter hareketenin uluslararası bir örgütüydü" Lenin.

I.Enternasyonalin sona ermesinden sonra her ülkede kurulan sosyalist partiler büyük gelişme göstermişler,birçok kapita - list Avrupa ülkesinde geniş yığınlara özellikle işçi sınıfına hakim hale gelmişlerdi. Böyle büyük bir sosyalist gelişmenin enternasyonal birliğini ve denetimini sağlamak için yeni bir Enternasyonalin kurulması gerekliydi.Bu zorunluluğun kendini iyice hissettirmesiyledir ki 1889'da Paris'te toplanan bir kongreyle II.Enternasyonal kuruldu.Kongre aynı zamanda 1 Mayıs gününü uluslararası işçi dayanışma günü ilan etti.

II.Enternasyonalin çatısı altında sosyalist partiler çok büyük gelişme göster - diler.Ama bu Lenin'in deyişiyle genişliğine bir genişleme idi.Bu dönemde sosyalist partiler herbiri yüzbinlerce üyeye sahip büyük kitle partileri haline geldiler.Burjuva parlamentolarına fazla sayıda parla - manter soktular.

Sosyalist partilerin güçlenmelerini bir kaç örnekle somutlayalım:Belçika İşçi Partisinin üye sayısı 1911'de 223.000,İngiliz İşçi Partisinin 1910'da 1.430.000,Avusturya Sosyal Demokrat Partisinin 1911'de 146 bin,Çek Sosyal Demokrat Partisinin 130 bin üyesi vardı.Parlementer grupları da üye sayılarıyla orantılı bir şekilde artmakta idi.

Kitlelerin acil çıkarları doğrultusunda

ASYONALİN 57. YILDÖNÜMÜ

yürüttükleri barışçı kampanyalar sonucunda bir takım demokratik haklar aldılar. Partilerin güçlenmesi ve sosyalizmin itibar kazanması partilere geniş küçük burjuva aydın tabakaların gelmesi sonucunu verdi. Partilerin doğru bir ideolojik hat izlemeleri bu tabakaların proletarya sosyalizmi anlayışı ile eğitilmeleri, onların partiyi de-forme etmelerini önleyebilirdi. Ama aşağıda da göreceğimiz gibi aksine bu tabakaların partiye doluşması oportünizmin gelişmesini hızlandırdı.

Emperyalist aşamaya geçen Avrupa burjuvazisi sömürgelerden elde ettiği aşırı kârın bir miktarını işçilerin çok az bir kalifiye kesimine vererek işçi aristokrasisi denilen ayrıcalıklı bir işçi tabakası yaratmıştı. Sağcı burjuva düşüncesine sahip olan bu tabaka oportünizminproletarya saflarına hakim olması için çalışıyordu. Partilerin, 1900'lere doğru iyice su yüzüne çıkan, Engels'in ölümünden önce ısrarla tehlikeli gelişmesini işaret ettiği oportünist görüşlere karşı mücadele etmemeleri oportünist eğilimleri daha da güçlendirdi. Birçok partide oportünist ideolojiyi savunan uzlaşmacı sosyalistler yönetime sahip oldular veya bir başka şekilde parti önderleri oportünizm batağına saplandılar. Dönemin oldukça barışçı gelişmesi ve bu şartlarda proletaryanın yürüttüğü demokratik mücadeleleri sonucunda bazı nispi haklara kavuşması bunu teşvik etti.

Lenin bu oportünist çizginin oluşumunu ve sınıfsal kökenini, gelişimini doğuran dönemi anlatarak şöyle izah etmektedir: *"..oportünizm, uzun yıllar boyunca, kapitalizmin gelişme döneminde özel durumlardan doğdu. Bu dönemde ayrıcalıklı bir işçi tabakasının oldukça huzurlu ve kültürlü yaşamı, onları "burjuvalaştırdı", kendi uluslarının kapitalistlerinin masasından onlara kırıntılar verdi, onları yoksullaşmış ve bitkin düşmüş yığınların sıkıntısından, sefaletinden ve devrimci ruhundan kopardı... Kuşkusuz alışkanlığın zorlaması, oldukça "barışçı" bir evrimin tekdüzeliği, ulusal önyargılar, hızlı dönüşlerden duyulan korku ve bunlara inançsızlık, hem oportünizmi, hem de oportünizmle ikiyüzlü ve alçakça bir uyuşmayı getiren başka koşullardır..."* *(Lenin, Proletarya devrimi ve dönek Kautsky)*

"..1871 ve 1914 arasındaki dönemin oldukça "barışçı" karekteri oportünizmi önce bir davranış, sonra bir akım olarak beslemiş; sonunda da bu, işçi bürokrasisi ve küçük burjuva unsurlar arasında bir grup ya da tabaka meydana getirmiştir. Bu unsurlar, devrimci hedeflere ve taktiklere sözde kalan bir bağlılık gösterek işçi hareketinin denetimini ele geçirmeyi başardılar.."(Lenin, age)

Görüldüğü gibi II. Enternasyonal partilerinde şartların etkisiyle oluşan, güç kazanan oportünizm kendisine karşı tutarlı bir mücadele yürütülmediği için birçok yerde yönetime gelmişti. Aynı dönemde Rusya'da, hem ayrıcalıklı bir işçi aristokrasisini yaratacak şartların olmayışı, hemde 1900'lerin başından beri Rusya devrimci sosyalistlerinin (leninistlerin) oportünizme özellikle legal-marksistlere, menşevik uzlaşmacılara ve parti yıkıcılarına karşı tutarlı ve azimli bir mücadele yürütmeleri sonucu marksizmin devrimci muhtevasını savunan bir parti doğmuştu. Marksizmin temel prensiplerinden taviz vermediği, kitleleri devrimci bir tarzda eğitmeyi amaç edindiği için Rusya'da Lenin ve takipçileri II. Enternasyonal'in düştüğü batağa düşmediler ve bir parti olarak oportünizme bulaşmamayı becerdiler.

Oportünizmin saflarına sinmesi sonucu II. Enternasyonal partilerinde sinsi bir yozlaşma ve dejenerasyon başladı. Onlar yine marksizmin laflarını kullanıyorlardı. Ama sadece marksizmin lafını ediyorlar, iş pratiğe, kitlelerin devrimci eğitimine, devrim için eğitimine gelince, bu konuda marksizmin kendilerine yüklediği görevleri sürekli gözardı ediyorlar, unutturuyorlardı.

Devrimci bir çalışmanın beraberinde getirdiği bütün kurallar "barışçı" ortamın rehavetinde önemsenmiyor, mücadele burjuvaziye ve kurumlarına güven ilkesine göre, nazik, burjuva kurallara göre yönetiliyordu. Örgütlenmedeki esneklik şartı, değişik mücadele biçimlerine adaptasyon ve en önemlisi doğrudan doğruya kitlelerin değişik mücadelelere sokulması ve buralardan geçerek eğitilmesi, burjuva parlamentolarının sadece ve sadece "ajitasyon kürsüsü" olduğu, emperyalist savaşlara karşı içsavaş vs. bütün bunlar gibi birçok politika ve örgütlenme prensipleri genel lafların boğuntusunda örtbas ediliyordu.

Ve bu haliyle II. Enternasyonal oportünizmi sürekli büyüyen ve gelişen sinsi bir çıbandı. I. Emperyalist savaş bu çıbanın en olgun haliyle patlamasına, bütün pis kokularının ortalığa saçılmasına tabii ki gerçek zararlı etkilerinin gün ışığına çıkmasına sebep oldu. Öyle ki artık savaşın getirdiği şovenizm kasırgasına kapılmayan veya savaşın etkisiyle uyanan herkes II. Enternasyonal partilerinin işçi sınıfının çıkarlarının burjuvaziye karşı değil, burjuvazinin çıkarlarının işçi sınıfı içindeki savunucusu olduğunu görebildiler.

SAVAŞ VE OPORTÜNİZMİN AÇIĞA ÇIKIŞI

1914 Ağustos'unda I. Emperyalist savaş ilan edilince II. Enternasyonal şeflerinin büyük çoğunluğu savaşa dair almış olduk-ları kararları unutarak, kendi burjuvalarının ve hükümetlerinin yanında yer aldılar. Bu Enternasyonalin savaş konusunda kitlelere ve kadrolarına karşı verdiği sözü inkar etmesi, burjuvaların safına geçmesi demekti. II. Enternasyonal kof bir çınar gibi çökmüştü. Kararın nasıl bir süreçte alındığı ve bu yüzden neyi ifade ettiğini anlamak II. Enternasyonalin 1914 öncesi geçmişinde aldığı kararları kısaca görmek gerekir.

Ağustos 1907'de yapılan Stutgart kongresinde savaşa karşı çıkılacağı ve eğer her türlü karşı çıkmaya rağmen savaş olursa, bundan mevcut kapitalist hakimiyetin yıkılması için faydalanılacağı fakat her halü kârda burjuvazinin talan arzularına karşı konulacağı söyleniyordu.

1910 Kopenhag ve 1912 Bâle olağanüstü kongrelerinde de bu karar devam ettirildi hatta daha da geliştirildi. Ama bu sadece laftaydı. Oportünizmin hakimiyetindeki II. Enternasyonal şovenizm kasırgası önünde ilk günden teslim oldu.

Savaş çıkınca oportünistler savaş kredilerine, seferberlik emirlerine, sıkıyönetim kararlarına oy verdiler, burjuva hükümetlerini desteklediler. Hatta burjuvazinin kitlelerin memnuniyetsizliklerini bastırmak ve aldatmak için hükümete almak istediğinde hükümete bile girdiler. Herbiri karşı taraftaki emperyalist devletin emperyalistliğini kabul etmekte, kendi devletinin emperyalistliğini ise utanmazca örtbas ederek işçileri ve halkı bir emperyalist güce karşı kendi emperyalist burjuvalarının çıkarı için savaşa çağırmaktaydılar. Tabii ki bu yapılırken "cumhuriyetçi" ve "barışçı" kavramları birer yafta gibi kullanılmaktaydı.

Örnek olarak fransız sosyalistlerini alalım: 1914 yılında 100 bine yakın üyesi olan fransız sosyalist partisi Stutgart ve Bâle kongrelerindeki kararları kabul etmiş ve dünya proletaryasına savaş çıkarsa karşı tavır alacağını ve savaşın yarattığı imkanları kendi kapitalistlerinin hakimiyetini yıkmakta kullanacağını garanti etmişti. Ama tozlu çekmecelerde unutulan bir garanti...

Savaş ilan edilince Paris'te sendika liderleri toplanıp yüce bir çağrı yaptılar. Çağrıda şöyle diyorlardı: *"..Eğer bu çabalarımız haklı olarak beklediğimiz şeyi, teşkilatlı işçi sınıfının umduğu şeyi vermeyecek gibi görünürse, o takdirde, olaylar bizi bastırmış demektir...Onun içindir ki, bu yüce anda, insanlığı savaşın dehşetlerinden korumak için gösterilecek devamlı bütün çabaların neler olduğunu işçi sınıfının hep birlikte anlamadığını söylemek zorundayız..."(P.Louis, Fransız Sosyalizmi Tarihi, sf.272)*

Evet oportünistler kendi zavallılıklarını ve ihanetlerini ya "olayların bastırmasını" yahut daha gerici bir ağızla işçi sınıfının cehaletini "anlamadığını" öne sürerek örtbas etmeye çalışıyorlardı. Böylece hem ihanetlerini gizlemiş hem de zorlu bir dönemecin gerektirdiği zor, mihnetli sosyalist çabayı göğüslemek gibi bir yükten kurtulmuş, daha sonraki burjuva kuyrukçusu şoven tavırlarına gerekçe hazırlamış oluyorlardı.

Aynı fransız sosyalist partisi daha sonra savaş hükümetine de burjuvazinin isteği üzerine bakan verecektir. Ve hükümete bakan verişlerini şöyle izah edeceklerdir *"..Hepsinden önemli olanı da sosyalist partinin hükümete katılmasıyla milli savunmanın kuvvetlenip kuvvetlenmeyeceğini bilmek meselesiydi. Şu anda Paris'i ve Fransayı kurtarmak söz konusuydu. İşte bu durum bizim gözümüze böyle göründü.."(Paul Louis, age, sf.279)*

Savaş baş köşedeki oportünizmi bütün iğrençliğiyle ortaya sermiş fakat aynı zamanda şimdiye kadar gölgede kalan devrimci sosyalizmin ise, görüşlerinin ve örgütsel politikasının, marksizme sadakatının sağlamlığı ile ön plana çıkmasını sağlamıştır.

Yalnızca Lenin ve bolşevikler on seneyi aşkın bir zamandır oportünizmin her çeşidine karşı yürüttükleri uzlaşmaz bir kavga sonucu edindikleri sosyalist sağlamlıkla bu dönemeci sarsıntısız dönebildiler. Marksist bir parti olarak sosyalizm fikirlerini ve onun ayrılmaz parçası olan özellikle savaş yüzünden daha da sıcaklık kazanan enternasyonalizmi kitlelere ulaştırdılar. Bütün bunların sonucu, kendilerini ve kitleleri eğiterek, Ekim devrimini başarabilecek güce ve ustalığa eriştiler.

Hainlere ve döneklere karşı sosyalizm ve enternasyonalizm bayrağını yükselten bolşeviklerden ayrı olarak bir kısım partiler veya kanatlar-gruplar da savaşa karşı çıkmaya başlamışlardı. Sırp, Bulgar sosyalistleri, Alman solları v.s.

Ancak bunların birçoğu henüz II. Enternasyonalin çöktüğünü, eski anlayışın terkedilmesi gerektiğini, sosyalizmin canlı ilkeleri etrafında partilerin yeniden örgütlenmesi zorunluluğunu kavrayamıyorlardı.

Olayların gelişimi, oportünizme darbe indirmiş, onu açığa çıkarmış, devrimci sosyalizmi uzak bir ülkenin görünüşte küçük bir partisi etrafındaki bir takım militan sosyalist gruplar şeklinde bile olsa dünya proletaryasının yönetici mevkiine getirmişti.

Marksizmin devrimci bayrağı yeniden yükselmişti. Zorluklara ve eziyetlere rağmen zafer onu hakedenlerin olacaktı...

BURJUVAZİNİN OPORTÜNİZMİ MÜKAFATLANDIRIŞI

Burjuvazi, kendisine muhalefet eden işçi sınıfı devrimcilerini kovalar, zindanlara atar, öldürürken: kendine uşaklık edenlere bakanlık koltukları ikram ediyordu.

Kitlelerin hoşnutsuzluğunu bastırmak ve onları şovenizm yalanı ile uyutabilmek, için savaş başlayınca burjuvazi tarafından "kutsal ittifak" parolası ortaya atıldı. Böylece "vatan çıkarları" adıyla maskeledikleri emperyalist çıkarlara dayalı savaşta işçilerden kutsal ittifak adına diğer ülkelerdeki sınıfdaşlarını öldürmeleri istendi. Güya işçi sınıfının siyasileri olan oportünistlerede bu dalaverede yalancı şahitlik görevini yüklenmek düştü.

III. ENTERNASYONALİN 57.YILDÖNÜMÜ

Devrimci sosyalistler ise burjuvazinin oportünistlerle kendisi arasındaki "kutsal ittifaka" karşı bütün dünya işçilerinin "kutsal ittifakı"nı yani enternasyonalizmi savundukları,savaşa karşı çıktıkları ve savaşın hangi sınıf çıkarlarına dayandığını açıkladıkları için yoğun baskılara maruz kaldılar.

O dönemde Almanya'da Karl Liebknecht savaşa karşı çıktığı için tutuklanırken , Karl Kautsky rahatça şovenizm anlatan yazılar yazabiliyordu.

Rusya'da daha ilginç bir durumla karşılaşıyoruz:Parti politikası gereği savaşa karşı çıkan ve savaş harcamalarına oy vermeyen bolşevik işçi milletvekilleri tutuklanmış ve Sibirya'ya sürülmüşlerdi.Çarlık yayınladığı bildiride bolşeviklerin tutumunun öbür sosyalist gruplardan "tamamen farklı" olduğunu söylüyordu.Gerçekten de oportünistler "faaliyetlerinde savaşa karşı çıkmayacaklarını" resmen açıklarken bolşevik milletvekilleri mahkemelerde taviz vermiyorlar,proleter davranışın örneğini gösteriyorlardı.

Mahkemede Çarlık savcısı şunları söylüyordu:"..*Alman sosyal demokratları savaş harcamaları lehinde oy kullanmışlar ve hükümetin dostu olduklarını ispat etmişlerdir..*"*(Lenin,Sosyalizm ve Savaş,sf.37)*

Görülüyor ki savcı alman sosyal demokratlarını (sosyalistler) övmekte ve Rus sosyalistlerinden de aynı onlar gibi ihanet etmelerini istemektedir.Dikkat edilsin ki Rusya ,Almanya ile savaşta bulunmaktadır.Ama bu onları Alman sosyal demokratlarını iyi bir ihanet onlarca "sadakat" örneği olarak göstermeye engel teşkil etmemektedir.

Söylenen şu:sosyalistler çarlığın soygun savaşına karşı çıkmamalıdır.Eğer bu olursa yani sosyalistler burjuvaziye talanlarında yardım ederse burjuvazi de ona (yani sosyalistlere) "ailenin küçük,haşarı ama yeri gelince söz dinleyen oğlu" muamelesi yapmaya hazırdı.Yeter ki siz teslim olun

Sosyalistler ve işçiler "küçük oğul'blmayı kabullendikleri her zaman burjuvazi "sert ama şefkatli baba" pozlarına girmeye hazırdır.

Ama işçiler ve sosyalistlerle,burjuvalar arasında bir ailenin fertleri gibi bir ilişki yoktur.Onlar arasında ezeli bir sınıf karşıtlığı ve mücadelesi vardır.

YENİ BİR ENTERNASYONAL İÇİN MÜCADELE

Savaşın estirdiği şovenizm kasırgasına rağmen Rusya'da parti olarak bolşevikler,diğer bir takım ülkelerde de küçük sosyalist grupların kendilerini bu gerici akıştan kurtardıklarını ve emperyalist savaşa karşı,kendi burjuvalarına karşı mücadeleye girdiklerini görmekteyiz.

Ancak Leninci bolşevikler dışında savaşa karşı çıkan sosyalistlerin çoğunluğu olayın asıl veçhesini; yani II.Enternasyonalin şovenizm bataklığında boğulduğunu ; yapılacak işin,her ülkede yaratılacak yeni tip partilerin birliğinden oluşucuk ve bizzat kendisi bu tip partilerin yaratılmasına katkıda bulunacak yeni bir enternasyonali inşa etmek olduğunu göremiyorlardı.

Geçmişin sosyalistleri arasında savaşı açıkça destekleyenlerin yanında Kautsky gibi oportünizmini sürekli usta lafların arkasına gizleyen hainler de bulunmaktaydı.

Savaşa iyiniyetle karşı çıkan fakat II.Enternasyonalin ihanetini iyi değerlendiremeyen dürüst unsurların kazanılması özellikle geçmişte II.Enternasyonalin liderleri olan şimdi ise çeşitli kıvırtmalarla dönekliğini gizleyen Kautsky gibi "merkezci" lerin eleştirilmesi ve ideolojik- politik etkinliklerinin kırılmasından geçiyordu. Lenin özellikle bu tip ikiyüzlü,gizli reformistleri hedef aldı,ve savaşa karşı çıkan sosyalistlerin,meselenin sınıfsal özünü kavramalarına çalıştı.

İkiyüzlü oportünistlerin anti-marksist tezlerini çürütmek için Rusya'da özellikle uluslararası planda önemli olan çeşitli eserlerini hazırladı:Sosyalizm ve Savaş,II. Enternasyonalin Çöküşü,Emperyalizm v.s.

Savaş devrimci sosyalistlerin biraraya gelmesini engelleyemedi.Oportünistler özellikle uluslararası sosyalist temastan kaçınıyorlar,kendi milli sınırları içinde kalmak için dikkatli bir çaba harcıyorlar.

Mesela fransız sosyalistleri savaşan memleketlerin sosyalistleri arasında görüşmeler yapılmasını isteyen İsviçre ve İtalyan sosyalist partilerinin teklifini kabul etmiyorlardı.(Bakınız P.Louis,age,sf.280)

Buna karşılık savaşa karşı çıkan sosyalistler ise her türlü güçlüğe rağmen sınırları aşarak biraraya geliyorlardı.

Savaşa karşı çıkan sosyalistlerin ilk uluslararası konferansı 5.Eylül.1915'te Zimmerwald (İsviçre) da toplandı.38 delege vardı ve Lenin'in fikirlerine paralellik gösteren delege toplamı 8 idi.Zimmerwald konferansına katılanlar savaşa karşı olmakla beraber bütün konularda aynı düşünmü - yorlardı.Zimmerwald'a katılan ama II.Enternasyonal konusunda tarafsız-ortada olan sosyalistler,örgütsel planda cesaretle ileri atılmaya,oportünizmle bağlarını kesmeye Enternasyonalden kendilerini koparacak kesin adım atmaya korkuyorlardı.Bu yüzden Zimmerwald konferansından II.Enternasyonalle bağları kesmek yönünde açık bir karar alınamadı.

Bu ortadaki unsurlar bolşeviklerin eski enternasyonalden kopulması yeni bir enternasyonal kurulması gerektiği konusundaki fikirlerini "ütopik" buluyorlar,kendilerine bölücü damgası basılacağından korkuyorlardı.

II.Uluslararası Konferans 1916 Nisanın da Kienthal'de toplandı.41 delege vardı,ve bu sefer lenincilerin etkisi artmıştı, bu yüzden bu konferansta daha "sol" düşünce - ler kabul edildi.

III.ENTERNASYONAL

"..*Üçüncü Enternasyonal,İkinci Enternasyonalin oportünist,sosyal-şovenist,burjuva ve küçük burjuva süprüntülerini atarak onun çalışmalarının meyvelerini toplad› ve proletarya diktatörlüğünü uygulamaya başladı..*"*(Lenin)*

Savaş öncesinde küçük bir parti olan bolşevik parti doğru ideolojik hattı ve politikasıyla sınıf savaşının zorlu badire - lerinden başarıyla geçerek önderlik ettiği Rus proletaryasının iktidarı almasına kılavuzluk etti.Kavgalarında onlar,Lenin'in deyimi ile sadece "*kendilerine ve marksizme güvenmişler*" oportünizme karşı ölüm kalım savaşı vermişlerdi.Ve bu savaş içinde kendilerine başarı yolunu açan "proletarya kitlelerinin güven ve sevgisini" kazandılar.

Lenin'in önderliğindeki bolşevikler olayların kendi program ve pratiklerini doğrulaması sonucundaki Ekim 1917'de iktidarı burjuvaların elinden alıp işçi ve köylülerin doğrudan iktidarı olan Sovyet İktida - rını kurdular.

1917 Büyük Ekim Sosyalist Devriminin dünyadaki sosyalist mücadelenin geleceği konusunda belirleyici etkisi oldu.Bütün Avrupa sosyalist partilerinde bölünmeler meydana geldi.Birçok ülkede komünist partileri kuruldu.

Marksizmin devrimci ilkelerini savunanlar artık,sadece Zimmerwald'deki sekiz Kienthal'deki onbir delege değildi. Şimdi artık o fikirlerin savunucuları dünyanın ilk sovyet devletini kurmuş ve etrafların da dünyanın bütün büyük sosyalist partilerinin hemen hemen hepsini toplamıştı.(İtalyan,Fransız,Alman,Amerikan v.s.)

Devrimci Marksizmin bağımsız uluslararası örgütlenmesini gerçekleştirmek ve sosyalist mücadeleye çeki düzen vermek gerekliydi.

Ocak 1918'de yapılan bir danışma toplantısından sonra Ocak 1919'da Bolşevik partisi ve 8 parti tarafından III.Enternasyonalin kurulus çagrısı yayınlandı.

LENİN,KOMÜNİST ENTERNASYONALİN 3.KONGRESİNDE SÖYLEV VERİYOR.

2 Mart 1919'da III.Enternasyonalin kurucu kongresi toplandı.Kongreye 35 örgüt katılmıştı.Lenin'in demokrasi ve diktatörlüğe ilişkin bir de tez sunduğu bu kongre böylece uluslararası proletarya mücadelesi tarihinde yeni bir dönemin başlangıcı oluyordu.

Sosyalizm artık bir düşünce olmaktan çıkıyor,Sovyetler Devleti ile gerçek bir olgu haline geliyordu.

SONUÇ

III.Enternasyonal (Komintern) in 2.Kongresi 1920'de toplandı.Lenin Kongre'ye sunduğu tarihi raporda sosyalist hareketin somut ve gerçekçi bir analizini yapıyor ve şu sonuçlara varıyordu:Sosyalist hareketteki yanlış eğilim,tehlike belirmektedir.Birincisi III.Enternasyonal'e bazı oportünist sosyalistlerin katılmak istemeleri,sızmaya çalışmaları veya iyiniyetli bile olsalar bazı sosyalistlerin lafta III.Enternasyonalin söylediklerini kabul etse bile günlük politikada hala eski alışkanlıklarını,davranış kurallarını sürdürmeleridir,ki bu Komintern'in doğrudan doğruya kitlelerin gözünde itibar kaybetmesini getireceği için tehlikelidir.İkincisi ise,sağ oportünizm karşısında bazı arkadaşların tepki halinde"sol'a kaymaları,"keskinliği"muhalefet sanmalarıdır.Ki bu da bizim kitlelerden tecridimizi getireceği için tehlikelidir.Lenin özetle böyle söylüyor ve kongreden her iki türlü oportünizme karşı tavır almasını,daha da önemlisi Komintern ile bu tip yanlış çizgilerin aralarındaki çalışma tarzı,politika ve örgütsel işleyiş farklarını açmasını,hatta bunları madde madde şartlar haline getirerek "Komintern'e kabul için uyulması gereken şartlar"halinde yayınlanmasını istiyordu.

Bizzat kendisi 2.Kongreye Raporu bu anlayışla kaleme almış,madde madde Komintern'in idolojik-politik-örgütsel prensiplerini açmıştır.Kendisi,söylediklerinin "şart" haline getirilmesini teklif etmemiş sadece belirli "şart" örneklerini sunmuş - tur.Bunlardan bazıları:Komünist Enternasyonalin belgelerinin partiler tarafından kendi yayın organlarında yayınlanması,Komintern kararlarının özel parti toplantı - larında tartışılması,II.Enternasyonal ruhu ile hareket edenlerin partiden atılması v.s.

Fakat Lenin'in tevazu ile şart olarak öne sürmediği ama raporun başında yer verdiği çeşitli ilkelerin değerini kabul eden Komintern asıl bunları ön plana geçirmiş ve raporun muhtevası ile birlikte Lenin'in önerdiklerini bir bütün halinde kabul et - miştir."Kabul edilmenin 21 şartı" olarak adlandırılan bu ilkeler halen günümüzde de geçerli olan temel çalışma ve politika ilkelerini ihtiva etmektedir.(Türkçesi için Bak.Fransız Sosyalizmi Tarihi,Paul Louis, sf.310)

Yazımızın hacmini arttıracağı için şartların tek tek açılmasını burada yapamıyoruz.Son olarak,bütün III.Enternasyo - nale temel görevini gören ana fikiri Lenin'den dinleyelim:

"..*Uluslararası komünist hareketin gelişiminin günümüzdeki aşaması,bütün kapitalist ülkelerdeki devrimci proletaryanın en seçkin temsilcilerinin,Komünist Enternasyonalin temel ilkelerini,yani "proletarya diktatörlüğü" ve "Sovyet iktidarı" ilkelerini tamamen kavramış olmaları ve sınırsız bir coşkunlukla Komünist Enternasyonal tarafın[illegible] gerçeği ile belirlenmektedir..*"*(Lenin,Komünist Enternasyonalin II. Kongrenin Temel görevleri üzerine tezler , madde-1,Kitle İçinde Parti Çalışması,125)*

KİTLE HAREKETLERİ

la ortaya çıktığını görmez ve bunu sergilemezsek,büyük bir yanılgının içine düşmekten kurtulamayız.

Kime karşı,kiminle beraber ve kimleri tarafsız kılarak,bu mücadeleyi yürütmemiz gerektiği konusunda ve kaçınılmaz olarak da sonucu etkileyecek olan bu konuda,sağ ve "sol" ters bakış açılarının sonucu önemli hatalara düşülebilir.Onun için,ülkemizdeki mevcut ekonomik-politik durumun ve sınıflar arasındaki ilişki ve çelişkilerin dikkatlice ve somut bir incelemesi gerekir.Yüzeysel formüller getirmekten kesinlikle kaçınmalıyız.Dimitrof'un dediği gibi *"Her ülkenin kendi ulusal özelliklerini,faşizmin özel ulusal özelliklerini incelemek,irdelemek ve ortaya koymak ve buna göre faşizme karşı etkili mücadele yöntem ve biçimleri bulmak zorunludur."*

KİTLE HAREKETLERİNİN ÖNEMİ

Şüphesiz ki,faşizme karşı mücadelede en önemli silah kitleler ve onların verdiği mücadeledir.(Burada daha önce defalarca belirttiğimiz,devrimci bir partinin ve doğru devrimci bir politikanın gerekliliğini tekrarlamaya gerek duymuyoruz.) Bugün dünyada ve ülkemizde faşizm ve faşist yükselişe karşı sadece parlemento taktikleriyle karşı koyan ve mücadelesini bununla sınırlayan sağ görüşler olduğu gibi,tam aksine, bireysel terörizmi tek mücadele yöntemi haline getiren "sol" eğilimler de bulunmaktadır.

Kitlelerin gücüne inanmayan,onları harekete geçirmekten korkan ve en önemli ortak özellikleri de bu olan sağ ve "sol" sapmalar,faşizm karşısında yenik düşmekten kurtulamazlar.Faşizmin tırmanışına dur diyebilmek ve onu tamamen ortadan kaldırabilmek icin,doğru devrimci politika doğrultusunda kitleleri harekete geçirebilmek önemlidir.Böyle bir politika her şeyden önce kitlelerin gücüne güvenmektir.

O faşizme dur diyebilecek etkin gücü,dar terörist çetelerde ve parlemento içindeki sosyal demokrat milletvekillerinde görmez. Daha doğrusu mücadelesini sadece bunlarla sınırlamaz ve bunları ön plana çıkarmaz . Dimitrof'un da açıkça belirttiği gibi bu önemli mesele "*..ne bazı generallerin kendi askeri meselelerini halletmeye alıştıkları şekilde ne de bazı profesörlerin üniversite seminerlerini düzenledikleri şekilde çözümlenebilir.Politik ve toplumsal meselelerin çözümü son tahlilde,gerçek ihtiyaçlara ve o anda çatışan politik güçlerin gerçek kuvvet dengesine*" bağlıdır.

Faşist ve her türlü gerici saldırılar karşısında kitleleri harekete geçirebilmesini bilmeliyiz.Dünya devrimci pratiği bunun somut örnekleriyle doludur. 1917 öncesi Çarlık Rusyası'ndan,Bulgaristan'a ve bugünün İspanya'sında bu mücadelenin en güzel örnekleri verilmiştir ve verilmektedir.

Bugün ülkemizde,hızla yükselen ve gittikçe daha da azgınlaşan sermayenin saldırısına karşı,faşist tırmanışa karşı,en geniş yığınları kapsayan kitle eylemlerini örgütlememiz gerekmektedir.Sermayenin bu saldırıları karşısında,proleter sınıf ve diğer emekçi sınıfların şimdi daha fazla bir şekilde kanları pahasına,her türlü baskıya göğüs gererek kazandıkları demokratik hak ve özgürlükler için ve yine kendilerini iliklerine kadar sömüren ve yoksulluğa iten zorbalığa karşı,aktif bir şekilde karşı koymaları gerekmektedir.Bu mücadele,yani demokrasi mücadelesi için verilen mücadele olmadan,proletarya ve geniş emekçi yığınlar böyle bir mücadeleden geçmeden nihayi zafer için hazırlanamayacakları açıktır.
Lenin,bu gerçeği *"proletarya çok yönlü tutarlı ve devrimci bir demokrasi mücadelesi vermeden burjuvaziye karşı kazanılacak bir zafere hazır olamaz."* şeklinde belirterek dile getirmiştir.

Bugün hemen herkes,hemen hemen her gurup,proletaryanın öncü güç olduğu gerçeğini kabul etmektedir.Ancak proletaryanın bu öncülüğü kazanması,kendisini toplumun diğer güçlerine karşı öncü olarak kabul ettirmesi vereceği bir dizi mücadelenin sonucudur. Proletarya,ancak,kendisinin kurtuluşuyla birlikte diğer emekçi yığınların kurtuluşu için de mücadele yürüttüğü ölçüde ve onları bu mücadelesiyle kendi etrafında topladığı ölçüde,sınıf olarak,teorik planda kabul edilen öncülüğünü pratikte de gerçekleştirecektir.İşçi sınıfının vereceği bu mücadele uzun ve çetin bir mücadeledir.

Proletarya,ancak ve ancak girişeceği çeşitli eylemlerle,direnclerle kendisini geleceğe,burjuva diktatörlüğünü yıkma geleceğine hazırlayabilir.Her miting,her direniş ve her grev,proletarya için,eğitimden geçtiği bir okul olmalıdır.Daha doğrusu bütün bunlar,proletaryanın en geniş kesimlerinin eğitildiği birer okul haline getirilmelidir.Proletarya tek tek grevlerden geçmeden tüm ülke yüzeyine yayılan bir genel greve ...vs.hazır olamaz.Yine aynı şekilde,proletarya,çeşitli ekonomik-demokratik ve politik istekleri için girişeceği,küçük veya büyük bir dizi mücadeleden geçmeden ve böyle bir mücadele sonucunda savaşmaya hazır hale getirilmeden,nihai mücadeleye atılamaz.Proletaryanın sadece en geri tabakalarının mücadele içine çekilerek eğitileceği anlamında değil,ama aynı zamanda,işçi sınıfının ve diğer emekçilerin mücadelesine de sahip çıkarak onların burjuvaziye karşı vereceği mücadelede baş destekçisi ve savunucusu olması anlamında da harekete geçmeli ve modern bir sınıf olduğunu ve ancak kendisinin kapitalizme karşı verilecek mücadelede öncü sınıf görevini omuzlayabileceğini göstermeli ve bunu her türlü revizyoniste kabul ettirmelidir.Lenin bu konuda şöyle diyor:"*..Kitlelerin gerçek eğitimi hiçbir zaman onların bağımsız siyasal ve özellikle devrimci,mücadelesinden ayrılmaz.Sömürülen sınıfı yalnız mücadele eğitir.Yalnız mücadele ona kendi gücünün büyüklüğünü gösterir,ufkunu genişletir,yeteneklerini artırır,zihnini geliştirir,iradesini sağlamlaştırır.."(Altını biz çizdik)*

Proletarya böyle bir mücadeleden geçmeden,bu uzun süreci yaşamadan,son adımı atamaz.

Kısacası,bugün,istediğimiz kadar proletaryanın öncülüğü hakkında seranadlar düzelim,eğer biz,onun böyle bir görevi yüklenebilmesi için,en yakın ve daha uzak amaçları için mücadeleye çekerek sınıf eğitimini tamamlayamazsak,söylediklerimiz boş hayallerden öteye geçmeyecek,sınıfın mücadelesini yürütenler değil,aksine gevezelik eden ukalalar durumuna düşeceğiz.Ancak her boydan oportünistler,isci sınıfının böyle bir eğitimden geçmesi gerekliliğini inkar edebilirler ve onu belirsiz bir geleceğe ertelerler.

KİTLE HAREKETLERİNİ HANGİ TEMELLER ÜZERİNDE YÜKSELTMELİYİZ.

Kitleler belirsiz amaçlar veya kendisine çok uzak gelen hedefler için mücadeleye atılmazlar.Kitleler herşeyden önce niçin ve nasıl mücadele edeceklerini ve böyle bir mücadeleye atılmalarının sorumluluğunu anlamaları gerekir.

Uzun vadeli hedefler gözardı edilmeden işçi sınıfı ve emekçi yığınların somut durumu ve çıkarlarına uygun hedefleri,kitlelere gösterip mücadele içine çekmekle,ancak

böyle bir mücadele ile gerçek kazanımlar elde edilebilir ve bunlar daha da genişletilip,geliştirilebilir.Şüphesiz bu kazanımların korunması ve daha da ileriye götürülebilmesinin gerçek güvencesi örgütlü proletaryadır.Proletaryanın alabildiğine örgütlenmesiyle,onun mücadele içinde eğitiminin sağlanmasıyla,yeni kalıcı hakların elde edilebilmesi mümkündür.

Bunlar yapılmadan ne kitleleri harekete geçirebilmek ve ne de onların örgütlenmesi ve politik eğitimlerinin sağlanması mümkün olur.Bunun aksini ancak kitlelere güvenmeyen sağ ve "sol"oportünistler düşünebilir.Bunlar ya masabaşı taktikleriyle veya aynı kapıya çıkan sözümona çeteleri yoluyla emekçi kitleler için kalıcı haklar alamazlar.Masabaşında oturanlar,proletaryaya rağmen proletarya adına burjuvaziden birtakım taleplerde bulunurlar ve burjuvaziyi bu zayıf noktalarından yakalayıp ikna edebilmek için,geniş yığınların o korkunç(!)hareketlerinin engellenebilmesi için bunun şart olduğunu ileri sürerler."Sol"lar da kitlelerin uyuşuk, pasif,sürü yığınlar olduğunu ileri sürerek,kendilerinde çok fazlasıyla bulunduğunu iddia ettikleri "devrimci ruhu" girişecekleri.eylemlerle,bu uyuşuk kitlelere aşılayacaklarını iddia ederler. Bu "sol"sekterlerin diğer bir özelliği de şudur:Bunlar,demokratik istekler için mücadeleyi,kendilerinin uzlaşmaz(!)devrimci karakterlerine,halel getireceği endişesiyle yakıştıramazlar.Ve böylesine yakın hedefleri küçümseyerek,bunun kitlelerin bilinçlenmesinde ters etkilere yolaçacağını tekrarlayıp dururlar.Yukarda da değindiğimiz gibi bu sağ ve"sol" revizyonizmin her ikisi de,özünde kitlelere güvenmez ve onların devrimin gerçek yaratıcısı olduğu gerçeğini inkar ederler.

FAŞİSTLERİN DEMOGOJİK SLOGANLARINI SERGİLEMELİYİZ

Bu gün faşistler,kendilerine bir kitle tabanı kazanabilmek için demogojik sloganlar atarak kitlelerin taleplerini gerçek savunucusu olduklarını iddia ediyorlar. Bunlar bir yandan anti-kapitalist sloganlar atarak,kitlelerin kapitalizme karşı duyduğu kinin sömürüsünü yapmağa ve böylece yığınları aldatmaya çalışırlarken,diğer yandan da geniş emekçi yığınların en acil ekonomik-demokratik taleplerini savundukları intibaını bırakmaya çalışmaktadırlar.Eğer bunların gerçek yüzleri sergilenemezse,bunların emekçi yığınların düşmanları oldukları gösterilemezse,sadece sözde değil ama aynı zamanda fiiliyatta da bu yapılmazsa,işte o zaman bundan kazançlı çıkacak olan taraf şüphesiz ki,karşı devrim cephesi olacaktır.

Karşı devrim bu gelisiminin engellenmesindeki ilk ve önemli şart da,gene işçi sınıfı ve tüm çalışan insanların somut yakın hedeflerini daha yakından tanıyıp, asla bir ikirciklige düşmeden,onların güncel somut çıkarlarını,güncel siyasi hedefle ve uzun vadeli hedefle birleştirip savunmak ve yığınları bunun doğrultusunda harekete geçirmektir.

Bu gün geniş emekçi yığınlar,büyük bir ekonomik-politik baskının altında ezilmekte ve her gün biraz daha fazla yoksulluğun içine itilmektedirler.Şimdiye kadar hayatları pahasına elde edilen tüm kazanımlar bir çırpıda gaspedilmeye çalışılmaktadır.Ve yine bu gün sadece sermayenin saldırısından geniş bir şekilde etkilenen sadece proletarya değildir.Aynı zamanda toplumun tüm sınıf ve katmanları da en geniş bir şekilde bundan etkilenmektedirler. O zaman bizim önümüzde duran en önemli ve temel görev faşizmin tırmanış içinde olduğu bu gün,toplumsal muhalefet içinde yer alan tüm toplumsal kesimlerin,acil ekonomik-demokratik taleplerini savunmak ve yine en yakın politik hedef MC'nin yıkılması uğruna verilen mücadele ile bunu birleştirmek ve böylece en geniş emekçi yığınları mücadeleye çekmek ve örgütlemektir.Bu iki görev birbirlerinden ayrı olarak ele alınamaz.Bu asla küçümsenmemesi gereken ve mutlaka yerine getirilmesi gereken bir görevdir.Dimitrov bu gerçeği şu şekilde dile getiriyor:"*..Olumlu demokratik sloganların ortaya atılmasından duyulan korkuyu saflarımızda bu gün bile görüyoruz.Bu durum,arkadaşlarımızın,taktiklerimizin bu gibi meselelerine yaklaşımda,marksist-leninist yöntemleri pek kavrayamadıklarını gösteriyor.Bazıları demokratik haklar için yapılan mücadelenin işçileri proleterya iktidarı mücadelesinden saptıracağını söylüyorlar.*" Ve Dimitrov böyle düşünen "sol" sekterlerin karşısına Lenin'in *"Demokrasi mücadelesinin proletaryayı sosyalist devrimden saptıracağını,sosyalist devrimi engelleyeceğini,geriye iteceğini düşünmek büyük bir yanlıştır..."* görüşünü çıkararak gerekli olan cevabı veriyor.Lenin ve Dimitrov'un bu konudaki görüşlerini daha yakından kavramak,bu gün her zamankinden çok daha fazla gereklidir.Çünkü "sol" revizyonistlerin burun kıvırmalarına rağmen emekçi kitlelerin yaşantısında belli bir ferahlama yaratacak küçük kazanımlar için verilen mücadele olmadan,ekemçi kitlelerin daha geniş kesimlerini,daha üst düzeydeki mücadeleler için harekete geçirmek imkânsızdır.

BUGÜNKİ GÖREVLERİMİZ

Şüpnesiz,yukarıda belirttiğimiz gibi bugün çözülmesi gereken en önemli sorun kitlelerin acil ekonomik taleplerini,yakın siyasal hedeflerle birleştirerek,onların en geniş kesimlerini,burjuvaziye karşı verilen çeşitli mücadeleler içerisine çekebilmektedir.Lenin 1905 devriminin değerlendirmesini yaparken şöyle diyor:"*..Ayırıcı bir özellik,devrim sırasında iktisadi grevlerin siyasal grevlerle içiçe geçtiği biçimdi.Harekete büyük gücünü,yalnızca bu iki grev biçiminin çok yakın bağlanışının verdiğinden şüphe edilemez.Sömürülenlerin geniş kitleleri,onlara,çeşitli sanayiilerdeki ücretli işçilerin kapitalistleri,durumlarında doğrudan dolaysız iyileşmeler sağlamaya nasıl zorlandıklarının günlük örnekleri verilmese idi,devrimci hareketin içine çekilemezdi..*" Bundan da açıkça anlaşılacağı gibi,kitlelerin somut çıkarları uğruna verilecek günlük mücadelenin önemini kavramayıp,onu inkar etmek veya küçümsemek sadece devrimci harekete zarar verir. Biz sadece,soyut tekrarlardan öteye gitmeyen bir kaç sloganı tekrarlamakla,kitleleri mücadeleye çekmeyi beceremeyiz.Ve dolayısıyla da faşizmin tırmanışına dur diyebilmeyi başaramayız.

Bugün sürekli bir şekilde "MC düşürülmelidir","Kahrolsun Faşizm"...v.s.gibi hedef ve amaçlar tüm ilericiler ve sosyalistler tarafından gösterilip duruyor.Toplumsal olayların karşısında tamamen hoşnutsuz olan kitleleri mücadele içine çekmeyi göremeyip,sadece "ağırbaşlı" veya "keskin" laflarla yetinmek saçmadır.Ekonomik ve politik buhranın derinleşmesiyle hergün daha vedaha fazla bir şekilde kendiliğinden mücadeleye atılmaya hazır ve yer yer de atılan geniş devrimci bir potansiyel vardır.Oportünistler halen daha potansiyeli görememekte,değerlendirmekten uzak durmaktadır.

Catısı altında işçi sınıfının önemli bir kesimini,en ileri kesimini toplayan DİSK yöneticilerinin sağ,CHP kuyrukçusu tutumlarından ötürü,işçi sınıfının en acil istekleriyle birlikte MC'nin yıkılması mücadelesi için de en ufak bir çaba göstermediğini göremiyoruz.Yine aynı tutum,işçi sınıfının çeşitli yerlerdeki yöresel direnişlerine ve bunlara karşı yöneltilen faşist saldırılara karşı da kayıtsız kalmayı getirmekte,ve hatta bu direnişleri tüm işçi sınıfına maletmeye çabalayacaklarına, tam aksine bir tavır içinde,grev veya direnişlere para yardımını kesme gibi burjuvaca

tavırlar içine bile yönelmektedirler.

Bugün DİSK'in CHP'nin kuyruğuna takılan yöneticileri tüm faşist baskılar karşısında,işçi direnişlerinin ve toplumun diğer kesimleri üzerine yöneltilen saldırılar karşısında,tam kayıtsızlık örneği vermektedirler.Ağızlarını açtıklarında, işçi sınıfının adını dillerinden düşürmeyenler, işçi sınıfının öncülüğünden dem vuranlar , söylediklerinin onda birini bile gerçekleştirmekten aciz,her şeyi CHP'den beklemekte ve her adımlarını buna göre ayarlamaktadırlar.Yine bunlar işçi sınıfının,toplumun diğer kesimleriyle mücadele birliğinin sağlanması yönünde en ufak bir adım dahi atamadıkları gibi işin daha başından beri , işçi sınıfının mücadelesini,toplumun diğer kesimlerinin verdiği mücadeleden koparmaya çalışmışlardır.DİSK yöneticilerinin,öğrenci hareketleri,öğretmenlerin direnişleri.. v.s. karşısında takındığı tavır tamamen budur.İşçileri,gençliğe düşman eden ve gençliğin mücadelesini işçi sınıfının mücadelesine tamamen aykırı,ondan tamamen tamamen ayrı bir şey gibi göstermeye çalışan yine aynı DİSK yöneticileridir.15-16 Haziran hareketlerinin hukuki sorumluluğundan kaçabilmek için,işçi sınıfının bu büyük direnişini inkar eden,burjuvazinin radyosundan "olaylarla ilgisi"olmadığını ilân eden,şimdiki DİSK yönetiminden bazılarının da bulunduğu bir ekipti.

İşçiler,öğrencilerin ve diğer kesimlerin verdiği mücadeleye sahip çıkmalı,bunların mücadelesini kendi mücadelesiyle birleştirmelidirler.Ancak böyle bir mücadele, işçi sınıfının,toplumda öncü sınıf rolünü oynamasını sağlar.Ve yine ancak böyle bir tutum,goşizme büyük bir darbe vurur,gençlik hareketi içindeki tüm olumsuzlukları giderebilir.Bu sağlanmadan yatıp kalkıp goşizme küfür etmek,provokasyon çığlıkları atmak,kimseye güven vermeyen havaya sıkılan boş laflar olmaktan öteye gidemez.Tabii ki işçi sınıfının büyük ve yaratıcı gücünü her zaman yanında hissetmeyen gençlik yığınları içinde,yılgınlık ve bireysel terör eğilimleri uç verecektir.Bugün her zamankinden daha fazla bu tehlike vardır.Ayakları altındaki toprağın kaydığını gören küçük burjuva unsurlar,ters mücadele yöntemlerine saplanabilirler ve bundan da,şüphesiz ki yine en büyük darbeyi emekçiler ve onların öncüleri görecektir.Fakat unutmayalım ki bunda en büyük pay,işçi-gençlik dayanışmasını engelleyen ve bu konuda en ufak olumlu adımı atmaktan ısrarla uzak duran

DİSK yöneticilerinin olacaktır.Burada TİP'in durumuna da kısaca değinmekte yarar var. Faşizme karşı mücadelede,öncülüğü gönüllü olarak CHP'ye bırakanlardan biri olan TİP, görüşlerini yansıttığı Yürüyüş dergisinde, kitle hareketlerinin gerekliliğini kabul ederek önemli bir adım atmıştır.Ama hâlâ kendisini CHP'ye bağlı hissetmekte ve bu bağlılıktan kendisini kurtaramamaktadır . Kitle hareketlerinin başlatılması için CHP'nin girişimlerinin beklenilmesi gerekliliğini ileri sürmekte ve böylece kendisi de"kenarda oturmaların" başka bir örneğini teşkil etmektedir.Bunların açtıkları iki haftalık "MC düşürülmelidir" kampanyası kendilerini de aynı akibetten kurtaramaz.Şüphesiz ki böyle bir girişim olumlu bir adımdır.Ancak kavrayamadıkları bir nokta şu ki,MC'nin yıkılması sorunu bir - iki haftalık bir kampanya sorunu değil,ama sürekli kılınması gereken bir kampanya, bir mücadele sorunudur.İki haftalık kampanya ile her şeyin hallolacağını zannetmek, bir reklamı içermiyorsa,yalnış mücadele anlayışının bir sonucu olduğu gayet açıktır . TİP İzmir Mitingi'ni değerlendiren Yürüyüş dergisinin yaptığı gibi,başkalarının yaptıklarına sahip çıkacağına,yapılan kampanyalara gerçekten katılsa herhalde daha doğru olur.

SONUÇ

Bugün yapılması gereken,başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen sınıf ve katmanları,ekonomik ve politik hedefler etrafında birleştirerek,en geniş kesimlerini mücadele içine çekmektir.Ancak böyle bir mücadele faşist tırmanışa dur diyebilir ve MC'nin yıkılmasını sağlar.

Bugün İspanya'da verilen mücadele, Türkiye devrimci pratiği için oldukça önem taşımaktadır.Yasal imkânlardan yoksun olarak mücadele yürüten ilerici güçler (Komünistler,Sosyal Demokratlar,v.s.) faşizmin yenilgisini sağlayabilmek için,birleşik proleter cephesini oluşturarak,iktisadi ve siyasi amaçları birbirleriyle birleştirmesini bilerek,giriştikleri yaygın kitle eylemleriyle,faşizmi temellerinden sarsmakta ve çökertmektedirler.1935 lerden beri İspanya emekçileri üzerinde en hayasız sömürü ve zulüm düzenini sürdüren faşizm,bugün geniş işçi yığınlarının giriştiği grev ve boykotlarla hak ettiği yere gönderilecektir. Faşizme karşı mücadelede,proleter devrimciler,mücadelelerini sadece hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişkiler temeline dayandırmazlar.Şüphesiz ki bunu en iyi şekilde değerlendirerek mücadelelerini yürütürler,bu asla unutulamaz.Ama hiç bir zaman bu çelişkinin kendiliğinden faşizmin sonunu getireceğini düşünerek hareketsiz kalmazlar.Aksine bağımsız sınıf hareketleriyle ona öldürücü darbeyi vururlar.Çatlakları derinleştirmek için başka bir yol yoktur.

"Bırakın burjuvazi köpürsün,cinnet getirsin,meseleleri abartsın.Bırakın aptallığını göstererek sosyalistlerden ivedilikle intikamını alsın.Böylelikle burjuvazi de tarihin mahkûm ettiği bütün sınıflar gibi hareket etmiş olacaktır.Bu nedenle büyük devrimci kavga için içimizde beslediğimiz o güçlü tutkuyu delice köpürmekte olan burjuvaziye karşı en ağır ve en ciddi bir şekilde yürüteceğimiz değerlendirme ile birarada sürdürmeliyiz,sürdürebiliriz de"

POLİSARİO VE İSPANYOL SAHRASI

Zengin fosfat madeni yataklarına sahip olan Batı Sahra,15.yüzyıldan beri,avrupalı gelişmiş kapitalist devletlerin sömürgesi... Batı Sahra halkı da,aynı yüzyıldan bugüne en çetin koşulların yanı sıra , koloniciliğin baskısı,zulmü ve sefaleti altında yaşıyor.Bu yüzden halkın büyük çoğunluğu göçmen olarak başka ülkelerde yaşama kavgasına zorlanmış durumda.

Yeryüzünde ;ikinci emperyalist paylaşım savaşlarının sonucu,sömürge imparatorluklarının parçalanmasının,direkt Afrikalı halklar üzerindeki etkilerine bağlı olarak,Nâsırcılığın kıt'ada saygınlık kazanması ve Cezayir kurtuluş savaşının da Sahra halkının ulusal kurtuluş mücadelesini kamçılaması üzerine ülkedeki direniş hareketi önemli boyutlara ulaştı...

Saguia-El Kamra ve Rio Del Oro'nun Kurtuluşu İçin Halk Cephesi (POLİSARİO)'nin liderlerinden Ahmat Babamiske'nin söylediği gibi Sahra halkı,15.yüzyıldan bugüne kadar Afrikalı ve Avrupalı sömürgeci saldırganlara karşı yılmadan savaşını sürdürüyor...

Ulusal kurtuluşçular için hiç de elverişli olmayan coğrafi yapıya rağmen direniş,İspanyol sömürgecilerini çok güç durumlara düşürdü. Ama Fransız militaristlerinin yardımıyla acımasızca bastırıldı. Ne var ki,halkın bağımsızlık ve ulusal kurtuluş mücadelesi durmuyordu.Durmayacaktı...

Halkı ezilmişti,ama yenilgiye boyun eğmemişti...

"Hem siyasi hem askeri örgüt" (Cephe) olan halkın öncüsü POLİSARİO da 1973'de işte bu savaşın içinde doğmuştu.Yıllarca sürüpgelen ve devam edecek olan mücadele böylece yeni bir tarihi aşamaya ulaştı.

Batı Sahra'ya hayat veren fosfat yatakları,İspanya kapitalist devleti için çom önemli idi.

Faşist iktidarın,sömürgelerdeki bağımsızlık ve ulusal kurtuluş mücadelesini bastırabilmek için,askeri harcamaların kendi ekonomisinde yarattığı güçlükleri de birlikte getirmesi kaçınılmazdır.Daha önemlisi sömürülen halkın örgütlü mücadelesini bastırabilmek eskiden olduğu gibi kolay değildi.Bunun yanı sıra İspanya işçilerinin ve emekçilerinin,sömürgecilik politikasına karşı yürüttükleri mücadelenin,faşist iktidarı zor durumlara düşürmesi de eklenince,uluslararası devrimci ve demokratik güçlerin baskısı karşısında,Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun sömürgeciliğin tasfiyesi doğrultusundaki kararına boyun eğmek zorunda kaldı...

En önemli enerji kaynağı petrolün varilinin 11-12 $ olmasına rağmen,fosfatın varilinin 90 $ civarında olması göz önüne alınırsa;tekellerin İspanyol sömürücülerinin ve Afrikalı kukla hükümetlerin böylesine değerli bir madenden vazgeçeceklerini beklemek safdillik olur .

Tekellerin basit kuklaları olan gerici Fas ve Moritanya hükümetleri;B.M.Genel Kurulu'nun,Sahra'nın bağımsızlığa kavuşması doğrultusunda onayladığı kararını başta 'olumlu' karşılamalarına rağmen,İspanya'nın faşist iktidarı ile anlaşarak Sahra'nın zengin fosfat yataklarından vazgeçmeyeceklerini gizlemediler.

Sahra üzerindeki tarihi haklarından kalkıp,İspanyol sömürücülerinin bazı "haklar" ının da teminat altına lınmasını sağlayarak,Sahra topraklarının Fas ve Moritanya tarafından paylaşılması tezgahlandı .

Hatta Fas hükümeti,bu plânı gerçekleştirmek için kendi halkını "Yeşil Yürüyüş" provokasyonuna alet etmekten çekinmedi.Fas halkıyla Sahra halkını karşı karşıya getirmek de arzulanan ölçüde başarılı olmadı.

Sahra halkı ve Polisario gerillaları yıllardan beri sürdürdükleri kahramanca mücadelelerine yenilerini ekleyeceklerinden en ufak bir kuşku duymak için neden yok.Üstelik mücadele süreci yanılmadığımızı da gösteriyor.

Emperyalist tekellerin ve devletlerin desteği ile,Polisario'lu kurtuluş savaşçılarına ve Sahra halkına karşı,Fas ve Mortianya'nın gerici kukla iktidarları kükürtlü gazlardan,napalm bombalarına kadar her türlü canavarca yöntem ve silahlarla saldırmalarına rağmen,mücadeleyi durdurmaya,geriletmeye yetmiyor, yetmiyecek te...

Polisario ve Sahra halkı bu meşru savaşta yalnız değildir. Dünya devrimci bütün güçleri,sosyalist devletler topluluğu,uluslararası demokratik güçler,ilerici demokratik hükümetler Sahra halkının yanındadır.İşçi-emekçi yığınları ve ilerici gençlik Sahra halkıyla beraberdir.Sahra halkının ve onun Sahra Demokratik Arap Cumhuriyeti'nin geleceğinin en büyük güvencesi budur.

RODEZYA

Rodezya 1964 yılına kadar İngiltere'nin sömürgesi idi.Rodezya'ya götürülüp yerleştirilen beyaz azınlık tarafından sömürüsü gerçekleştiriliyordu.

İkinci emperyalist paylaşım savaşi sonucunda,sömürgecilik sisteminin parçalanma sürecine paralel olarak,ülkedeki beyaz azınlığın temsilcisi İan Smith ve partisi tarafından İngiltere'ye karşı tek taraflı siyasi "bağımsızlık" ilân edildi. Aslında bu olay,hiç bir şekilde Rodezya halkının emperyalist tekellerden ve onların devletlerinden bağımsızlığını sağlamamıştı.Daha önceleri olduğu gibi,Rodezya'nın yer altı ve yer üstü zenginlikleri,çalışan yığınların emeği beyaz azınlık ve çok uluslu tekeller tarafından gasp ediliyordu.Rodezya halkı,açlığın,sefaletin,ırkçı baskı ve terörün altında acımasızca sömürülüyordu.Her türlü yurttaşlık haklarından bile yoksundu.

Bu gün beyaz azınlık nüfusun ancak %4'ünü teşkil etmesine rağmen , 6,2 milyon zenci halkı baskı,sömürü altında tutabilmesi ancak emperyalist devletlerin ve Afrika'daki kukla hükümetlerin desteği ile sağlanıyor.

Rodezya halkının meşru temsilcisi,Rodezya Kurtuluş Örgütü (Zimbabwe) ulusal özgürlük ve gerçek bağımsızlık için yılmadan savaşını sürdürüyor.

Dünya sosyalist ülkeler toplululuğu,enternasyonalist proletarya ve bütün demokratik güçler,Zimbabwe'nin ırkçı Smith rejimine karşı ve uzun süredir desteklerini çekmeyen diğer Afrikalı gerici yönetimlere karşı mücadelelerinde aktif yardımlarını hiç bir zaman esirgemiyor.

Son yıllarda kıt'a Afrikası'ndaki sosyalizmin ve ilerici hareketlerin başarıları Zimbabwe'nin zenci halkın bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna yürüttüğü savaşına güç katıyor.

Dünyadaki durumun gittikçe sosyalizm ve demokratik güçlerden yana değişmesi her alanda olduğu gibi Birleşmiş Milletler'de de kendini hissettiriyor.Genel Kurul'da ırkçı rejimlere karşı ambargo uygulanması ve tecrit edilmesi doğrultusunda çıkan karar gereğince Mozambik sosyalist devleti Rodezya'daki ırkçı rejime karşı ambargo ve tecrit plânını yürürlüğe koydu.Rodezya ile olan sınırın kapanmasıyla,"bağımsızlığın" ilân edilmesinde bu güne kadar Rodezya'nın dünya ülkeleriyle sürdürdüğü ticaret bağlantısı önemli darbe yedi.Rodezya'nın dış ticaret bağlantısının çok büyük kısmı Mozambik karayolu ve limanlarıyla gerçekleşiyordu.

Zimbabwe gerillalarının haklı mücadelesini ezmek için saldırılarını arttıran ırkçı Smith hükümeti Mozambik'e sığınan gerillaları imha etmek isterken sınır köylerini bombalamasına göz yummayan Mozambik sosyalist devleti Rodezya'dan gelebilecek her hangi bir saldırıya karşı ülkesinde 3 Mart'ta "savaş durumu" ilân etti.

Bilindiği gibi Rodezya'nın ,Mozambik limanlarından yapdığı ticaret nedeniyle Mozambik'in önemli kazancı cardı.Buna rağmen böyle davranmakta tereddüt etmedi.

Afrika kıt'asındaki son yıllardaki sosyalizmin artan zaferleri , bir dizi ülkede sosyalist devletlerin ortaya çıkması kıt'adaki güçler ilişkisini de önemli ölçüde değiştirdi.Öyleki ırkçı ve kukla Smith rejimi kendisini açıktan açığa destekleyen (Güney Afrika ırkçı devleti de içinde olmak üzere) hiç bir devlet bulamıyor.İçine düştüğü yalnızlık ve tecrit olmuşluk Rodezya halkını kurtuluşuna onu bir adım daha yaklaştırıyor.